

EGW bibelkommentar bind fire

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Esajas' bog

Kapitel 1

(1137) **1 (Heb. 11,37). Esajas blev set væk fra andre.**--Esajas, som Herren gav lov til at se forunderlige ting, blev set væk fra andre, fordi han nøje irettesatte det jødiske folks synder. Profeterne som kom for at tilse Herrens vingård, blev faktisk slået og dræbt. "De blev stenet, når de blev set væk fra andre, blev fristet, blev slået med sværd; de gik omkring i fåre- og gedeklæder, var nødlidende, pint, plaget" - mennesker hvem verden ikke var værdig. De blev behandlet grusomt, forbandet af verden. (ST 17. feb., 1898).

2, 3. Et folk der bekendende at tjene Gud.--[Es. 1,2. 3 citeret.] Den kurs Israel havde over for Gud, fremkaldte disse ord. Det var en irettesættelse af folkets forhærdelse da de vidste mindre taknemmelighed, mindre sympati, mindre anerkendelse over for ejerskabet mod Gud, end markens dyr viser over for deres mestre. . . .

Det første kapitel i Esajas er en beskrivelse om et folk der i bekendelse tjener Gud, men går på forbudne stier. (MS 29, 1911).

4. Adskillelse fører til formastelig og tåbelig vanvid.--Guds bekendende folk havde adskilt sig fra Gud, og havde mistet deres visdom og fordrejet deres forståelse. De kunne ikke se på lang afstand; for de havde glemt at de var blevet rensat fra deres gamle synder. De bevægede sig hvileløst og usikkert under mørke, og søgte at få erindringen om frihed, forvisning, og lykken i deres tidligere ejendom ud af deres tanker. De kastede sig ud i al slags formasteligheder og tåbelig vanvid, og satte sig selv i opposition mod Guds forsyn, og uddybede den skyld der allerede var kommet over dem. De lyttede til Satans anklager mod den guddommelige karakter, og fremstillede Gud som blottet for barmhjertighed og tilgivelse. Profeten skriver til dem og siger:

"Ve det syndige folk, et folk der er læsset med skyld, en slægt af forbrydere, børn der voldet fordærv; de har svigtet Herren, ladet hånt om Israels Hellige og vendt ham ryggen." (RH 6. aug., 1895).

19. Lydighed fører til fuldkommenhed.--Vi kan ikke overvurdere værdien af simpel tro og uforbeholden lydighed. Det er ved at følge lydighedens stier i simpel tro at karakter opnår fuldkommenhed. (MS 5a, 1895).

Kapitel 3

(1138) **18-23 (1 Peter 3,1-5). Sjælens skønhed en stående irettesættelse.**--I det tredje kapitel af Esajas' profeti omtales "Zirons døtres" herskende stolthed, med "deres pynt: Ankelkæder, soltegn, øreringe, armbånd og slør, hovedklæder, ankellænker, brystbånd, lugtedåser og amuletter, fingerringe og næseringe, festklæder, kapper, slag og tasker, spejle, kjortler, turbaner og sjaler." Vers 18-23. Hvor anderledes er ikke dette billede som skildres af apostlen Peter om den gudfrygtige kvinde, der i dens rette værdi påskønner "det ydre, såsom flettet hår, guldsmykker eller smukke klæder", vælger hellere at opdyrke sjælens skønhed, "en sagtmødig og stille ånds uforgængelige skønhed, som er; meget værd i Guds øjne." Det var "efter den måde i gammel tid" at "den hellige kvinde . . . som stolede på Gud, besmykkede sig"; og deres "syn for jeres rene, gudfrygtige liv" (1 Peter 3,1-5), som åbenbaret i dagliglivet, altid var en stående dadel for søstrene som fulgte tåbeligheder (RH 4. marts, 1915).

Kapitel 5

18-23 (kp. 8,12). Tillid til mennesker blokerer Guds budskaber. - [Es. 5,18 citeret.] Mennesker søger at styrke deres kræfter ved at rotte sig sammen, og danne stærke sammensværgelser for at gennemføre de planer de har dannet. De kan løfte deres sjæle o stolthed og selvtilstrækkelighed; men den mægtige i rådet planlægger ikke sammen med dem. Deres vantrø i hans hensigter og arbejde, og deres tillid til mennesker vil ikke lade dem modtage de budskaber han sender (RH 22. dec., 1896).

19-23 (kp. 50,11). Mennesker kalder ondt for godt, og godt for ondt.--[Es. 5,19-23 citeret.] Denne klasse fremstilles her, for at forhøje deres egne tanker, bruge forstanden, som ikke er bemyndiget i Guds ord. De vandrer i gnisterne fra deres egen optænding. Ved deres besnærende begrundelser, forvirrer de den retning som Gud ønsker at der skal rettes mellem godt og ondt. Det hellige bringes ned til de tarvelige ting. Havesyge og selviskhed kaldes ved falske navne; de kaldes for klogskab. Deres start på uafhængighed og oprør, deres hævngrædighed og hårdnakethed, i deres øjne er der beviser på vurdighed, beviser på ædelsind. De handler som uvidenhed om guddommelige ting ikke er farligt og endog skæbnsvangert for sjæle; og de foretrækker deres egen fornufts slutning af den guddommelige åbenbaring, deres egne planer og menneskelige visdom frem for Guds formaninger og påbud. Andres medynk og samvittighed opsøges, fanatisme og dem som praktiserer sandheden og hellighed overvåges og kritiseres. De spotter dem som lærer og tror guddommens mysterier, "Kristus i jer herlighedens håb." Principperne der ligger under disse ting kan de ikke se; og de fortsætter med at gøre galt, lader bommen stå åben for Satan så han finder en hurtig adgang til sjælen. (RH 22. dec., 1896).

20. Pas på du roser, ikke fordømmer. - De læber som har været trodsige over for Guds udvalgte tjenere og har forhånet det budskab de har frembåret, har sat mørke frem for lys, og lys frem for mørke. I stedet for at være på vagt, ligesom Farisæerne gjorde, og fordømme budskabet eller budbringer, har noget at håne ad og bespotte, havde de åbnet deres hjerter for Retfærdigheden Sols klare stråler, ville de have givet til taknemmelig pris, frem for at bevogte noget som de kunne fejlfortolke eller fordreje sådan så de finder fejl (Brev 31a, 1894).

Dygtige men ikke omvendte mennesker gør stor skade. - [Es. 5,20 citeret.] Mennesker kan have evner som Gud har betroet, men hvis de ikke er ydmyge mennesker, omvendes til dagligt, som kar til ære, vil de gøre større skade på grund af deres evner. Hvis de ikke er elever af Kristus Jesus, hvis de ikke beder og holder deres naturlige nedarvede og opdyrkede tilbøjeligheder under kontrol, vil de karaktertræk som Gud afskyer, forvanske deres dømmekraft som de kommer i forbindelse med (Brev 31a, 1894).

Kapitel 6

1-7 (Åb. 11,19). Esajas erfaring repræsenterer den sidste dags menighed.--[Es. 6,1-4 citeret.] Da så Herrens herlighed, blev profeten Esajas overvældet (1139) af en følelse af sin egen uværdighed og råbte: "Ve mig, der er ude med mig; thi jeg er en mand med urene læber og jeg bor i et folk med urene læber og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre!"

Esajas havde fordømt andres synder; men nu så han sig selv under samme fordømmelse. Han havde ladet sig nøje med en kold, livløs tilbedelse. Han kendte ikke noget til dette før han fik synet fra Herren. Hans egen visdom og evne blev til intet, idet han betragtede templets hellighed og majestæt. Hvor var han uværdig! Hvor uegnet til at tjene en hellig Gud! Hans syn på sig selv kan beskrives med Paulus' ord: "Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?"

Men Esajas fik trøst i sin fortvivelse. [Es. 6,6,7 citeret.] . . .

Det syn, Esajas fik, fremstillet Guds folks tilstand i de sidste dage. Det er deres privilegium med troens øjne at se, hvad der finder sted i den himmelske helligdom. "Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet og hans pagt ark kom til syne." Idet de i tro ser ind i det allerhelligste og betragter Kristi gerninger der, forstår de, at de er et folk med urene læber et folk, hvis læber ofte har talt unyttige ord og hvis evner ikke er blevet helliget i tjeneste for Gud. De er ved at fortvivle, når de sammenligner deres egen svaghed og uværdighed med Jesu rene og elskelige karakter. Men hvis de ligesom Esajas vil tage imod det indtryk, Gud ønsker at gøre på deres sind hvis de vil ydmyge deres hjertet for ham, er der håb for dem. Løftets regnbue hviler over tronen og det, som skete med Esajas, vil også ske med dem. Gud vil lytte til de bønner, der kommer fra et sønderknust hjerte (RH 22. dec., 1896).

Esajas fik et forunderligt syn om Guds herlighed. Han så manifestationen af Guds kraft, og efter at have beskuet Hans majestæt, kom et budskab til ham om at gøre et bestemt arbejde. Han førte sig helt uværdig til dette arbejde. Hvad fik ham til at føle sig selv uværdig? Troede han at han selv var uværdig før han fik et syn om Guds herlighed? - Nej; han indbildte sig at han var retfærdig over for Gud; men da herligheden fra hærskarers Herre blev åbenbaret for ham, da han beskuede Guds uudsigelige majestæt, sagde han: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, Hærskares Herre!« Men en af serafenerne fløj hen til mig; og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min mund og sagde: »Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!« Dette er det arbejde som vi som enkeltpersoner behøver at få gjort for os. Vi ønsker det levende kul fra alteret sat på vore læber. Vi ønsker at høre ordet blive sagt: »Din skyld er borte, din synd er sonet!« (RH 4. juni, 1889).

1-8. Sekina herlighed åbenbaret til Esajas. - Kristus selv var templets Herre. Da Han skulle forlade det, gik dets herlighed bort - den herlighed som tidligere var synlig i det allerhelligste over nådestolen, hvor ypperstepræsten gik ind en gang om året, på den store forsoningsdag, med blodet fra offerlammet (symbol på Guds søns bold udgydt for verdens synder), og stænkede det på alteret. Dette var Sekina, Jehovas synlige telt.

Det var denne herlighed der blev åbenbaret for Esajas, da han sagde: "I Kong Uzzijas dødsår så jeg Herren sidde på en såre høj trone, og hans slæb fyldte helligdommen." [Es. 6,1-8 citeret] (MS 71, 1897).

Herlighedens syn leder til uværdiges oprigtige overbevisning. - Det år hvor kong Ussia døde, fik Esajas lov til at se det hellige i et syn, og i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Forhængene i den inderste helligdom blev trukket til side, og en trone højt og opløftet, rakte helt op til himlene, blev åbenbaret for mit åsyn. En ubeskrivelig herlighed strømmede fra en fornem på tronen, og Hans optog fyldt templet, idet Hans herlighed til sidst vil fylde (1140) jorden. Keruberne var på begge sider af nådestolen, som bevogter rundt om den store konge, og de glødede af den herlighed som omgav dem fra Guds nærhed. Idet deres lovprisningsange genlød i dybe og alvorlige tilbedelsestoner, skælvede portens piller, som om det var et jordskælv. Disse hellige væsener sang lovprisning og Guds herlighed ud, med deres læber der ikke var besmittet af synd. Modsætningen imellem svage lovprisning som han havde været vandt til at bedyre Skaberen med og den brændende lovprisning af serafenerne, forbavsende og ydmygede profeten. For en tid havde det været han højeste privilegium at påskønne den pletfrie renhed i Jehovas ophøjede karakter.

Medens han lyttede til englene sang, og de råbte, "Hellig, hellig, hellig, er herskares Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed," gik Herrens uendelige magt, og uovertrufne majestæt forbi mig i hans syn, og fik det indprentet i hans sjæl. I lyset af denne uforlignelige udstråling som gjorde alt tydeligt som han kunne bære i åbenbaringen af den guddommelige karakter, stod hans indre smudsighed frem for ham, med en slående klarhed. Alle hans ord virkede skammelige for ham.

Da Guds tjener således fik lov til at beskue himlens Guds herlighed, idet han afsløres for menneskeheden, og indser renheden i ringe grad hos den Hellige af Israel, vil han gøre overraskende bekendelser om sjælsbesmittelse, frem for den stolte pral af hans herlighed. I dyb ydmyghed udbryder Esajas: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en mand med urene læber, . . . og nu har mine øjne set kongen, Hærskares Herre!« Dette er ikke den frivillige ydmyghed og slaveagtige selvbefredelse, som så mange lader til at betragte som en dyd at vise. Denne svage latterliggørelse af ydmyghed, ansføres af hjerter der er fulde af stolthed og selvværd. Der er mange som er mangelfulde på jord, som bør skuffes hvis denne kurs ikke fremkalder udtryk for pris og påskønnelse fra andre. Men profetens overbevisning var ægte. Som menneskehed, med sine svagheder og mangler, blev sat i modsætning til at udvikle guddommelig herlighed, lys og herlighed, følte han sig utilstrækkelig og uværdig i det hele taget. Hvordan kunne han gå og tale til folk om Jehovas hellige krav, som var høje og opløftede og hvis optog fyldte templet? Medes Esajas skælvede og brødbetyngtet, på grund af hans synd under nærvær af denne uovertræffelige herlighed, sagde han: "Men en af serafenerne fløj hen til mig; og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min mund og sagde: »Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!« Så hørte jeg Herren sige: »Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os?« Og jeg sagde: »Her er jeg, send mig!« (RH 16. okt., 1888).

2. Engle er helt tilfreds med at ære Gud. - Serafen foran Guds trone er så opfyldt af ærbødig ærefrygt for Guds herlighed, at de helt glemmer sig selv. De priser og ophøjer Hærskares Herre, so er højt ophøjet. Idet de ser ind i fremtiden, da hele jorden skal blive fyldt med hans herlighed, lyder deres sejrssang vidunderlig smukt: "Hellig, hellig, hellig er Hærskares Herre." De ønsker intet andet end at ophøje Gud, at være i hans nærhed og nyde hans velvilje. Idet de er skabt i hans billede og tjener og tilbeder ham, har de nået deres ønskers mål (RH 22. dec., 1896).

5-7 (Matt. 12,34-36). Betragt ordene i himlens lys. - Lad enhver sjæl som hævder at være en Guds søn eller datter, ransage sig selv i himlens lys; lad ham tænke over de besmittede læger der gør ham "ufærdig." De er et medium for kommunikation. "Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd; og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. Lad dem da ikke bruges til at frembringe ord af hjertets rigdomme der vil vanære Gud og gøre dem modløse omkring jer, men bruge dem til at prise og ære Gud, som har formet dem til hans hensigt. Når det rensende kul bruges fra det glødende alter, vil samvittigheden renses fra døde gerninger til at tjene den levende Gud, og når Jesu kærlighed er (1141) tema for beskuelse, vil de ord der kommer fra menneskers løber være fuld af pris og taksigelse til Gud og ti Lammet.

Hvor mange ord siges i lethed og tåbelighed, i spøg og skæmt! Det er ikke sådan at Kristi efterfølgere erkendte sandhedens ord: "Menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler. Thi ud fra dine ord skal du frikendes, og ud fra dine ord skal du fordømmes."

Hårde og uvenlige ord, kritiske ord om Guds værk og hans budbringere, får lov at komme fra dem som bekender at være hans børn. Når disse uforsigtige sjæle ser storheden i Guds karakter, vil de ikke blande deres ånd og egenskaber med hans tjeneste. Når vi med troens øjne ser ind i helligdommen og rigtig forstår, hvilken uhyre betydningsfuld og hellig gerning her foregår, vil vi komme til at afsky alt, hvad der er selvisk. Synden vil vise sig som det, den er; overtrædelse af Guds hellige lov. Forsoningsværket vil blive forstået bedre og det vil gå op for os, at enhver dyd, som et menneske har, helt og holdent stammer fra Jesus Kristus, verdens Forløser. (RH 22. dec., 1896)

5-8. Når en er parat til at arbejde med Gud, fremfører han budskaber. - Esajas fik et budskab fra himlens Gud at give til Israels frafaldne folk, og han gav dem dette budskab. Han vidste hvilke ting han havde med at gøre, han kendte til hjertets hårdnakkethed, og hvor hårdt det ville være at gøre indtryk på

dem. Idet han stod i templet søjlegang, åbenbarede Herren Sig selv for ham. Templets forhæng blev trukket til side, døren opløftet og han fik et syn om det allerhelligste inden for forhængen. Han så Israels Gud foran tronen, højt og opløftet, og Hans herligheds optog fyldte templet. Idet Esajas fornemmer sin egen syndighed, råber han ud: "Jeg er et menneske med urene læber, og jeg bor midt i et folk med urene læber." Og der kunne ses den hånd der to det levende kul fra alteret, og berørte hans læber, og bad ham blive ren. Så var han parat til at gå med budskabet og sige: "Send mig"; for han vidste at Guds ånd ville være med budskabet.

For dem som er engageret i Guds arbejde, med sjæles omvendelse, vil det være som om det var umuligt at nå det forstokkede hjerte. Dette er hvordan Esajas følte det, men da han så at der var en Gud oven over keruben, og de var parat til at samarbejde med Gud, var han klar til at frembære budskabet (RH 3. maj, 1887).

6. Levende kul symboliserer renhed og kraft. - Det levende kul er symbol på renhed. Det berører læberne, intet urent ord vil falde fra dem. Det levende kul symboliserer styrken i de anstrengelser Herrens tjenere udøver. Gud hader al kulde, al almindelighed, alle billige anstrengelser. Dem som arbejder acceptabelt for Hans sag, må være mennesker der beder ofte, og hvis gerninger udføres i Gud, og de vil aldrig have grund til at skamme sig over deres nedskrevne gerninger. De vil få en overdådig adgang til vor Herre Jesu Kristi rige, og de vil få deres løn - endog det evige liv (RH 16. okt., 1888).

Kapitel 8

12 (se EGW kommentar til kp. 5,18-23). Satan forsøger at udvide afstanden mellem himlen og jorden. - De sataniske agenter er hele tiden i gang, udsår og vander oprørets frø imod Guds lov, og Satan indsamler sjæle under hans sorte oprørsbanner. Han danner et forbund af menneskelige væsener til at kæmpe imod renhed og hellighed. Han har arbejdet flittigt og udholdende, der er blevet flere af dem som vil slutte forbund med ham. Ved hans fremstillinger forsøger han at udvide afstanden mellem himlen og jorden, og han bliver mere overbevist om at han kan udtrætte Guds tålmodighed, slukke Hans kærlighed for mennesker, og påføre fordømmelse over hele menneskeslægten (RH 21. okt, 1902).

Intet forbund hos dem der modsætter sig sandheden. - Lad ikke vagtfolkene på Zions mure slutte sig sammen med dem som ikke giver sandheden i Kristus nogen virkning. Lad dem ikke slutte forbund, med hedenskab, papistisk lære, og protestantismen i højere tradition med skriften, slutte fornuft over åbenbaring, og menneskelig talent over (1142) den guddommelige indflydelse og gudsfrygtens vitale kraft (RH 24. marts, 1896).

Behov for den guddommelige berøring. - Nu modsættes evangeliet stærkt på enhver måde. Aldrig før har den onde sammensværgelse været stærkere end nu. Mørkets ånder kombinerer sig med menneskeagenter for at sætte dem fast op imod Guds bud. Traditioner og falsknerier ophøjes over Skrifterne: forstand og videnskab over åbenbaring; menneskelig talent over Åndens lære; former og teorier over gudsfrygtens vitale kraft. Vi behøver den guddommelige berøring (RH 19. marts, 1895).

Faldne mennesker og faldne engle i samme forbund. - På grund af frafaldet gik faldne mennesker og faldne engle i det samme forbund, sammen om at arbejde imod det gode. De forenede sig i et desperat fællesskab. Gennem sine onde engle lykkes det Satan at forme en alliance med bekendende fromme mænd, og derved gennemsyrrer han Guds menighed. Han ved hvis mennesker kan tilskynde mennesker, ligesom han tilskyndede engle, til at gå med i oprøret, under dække af Guds tjenere, vil han få den mest succesrige alliance i dem, med sin virksomhed imod himlen. Under gudfrygtighedens navn, kan han indgyde sin egen anklagerånd i dem, og lede dem til at anklage guds tjenere for ondskab og svig. De er hans oplærte detektiver, deres arbejde

er at skabe fejder, at lave anklager som skaber disharmoni og bitterhed iblandt brødre, gøre tungen aktive for Satans tjeneste, så splidens frø ved at lede efter ondt, og tale om det der skaber disharmoni.

Jeg bønfaller alle som giver sig til at knurre og beklage sig, for der er sagt eller gjort noget der ikke passer dem, og som ikke giver dem de passende hensyn, som de mener, at de må huske på at de fortsætter det arbejde som Satan påbegyndte i himlen. De følger i hans spor, sår vantrø, uenighed og illoyalitet; for ingen kan gemme på utilfredshed, og holde det for sig selv. Han må fortælle andre at han ikke behandles som han burde. På den måde forledes til at knurre og beklage sig. Dette er bitterhedens rødder der spirer op, hvorved mange smudses til.

Sådan arbejder Satan i dag, igennem hans onde engle. Han danner forbund med mennesker som hævder at have tro; og dem som prøver at fremføre Guds arbejde ivrigt, uden at have personsanseelse, arbejder uden hykleri og upartisk, vil få lige så hårde prøvelser imod sig, som Satan kan pådrage dem, der hævder at elske Gud. Satan får fremgang forhold til det lys og den kundskab som disse modstandere har. Bitterhedens rødder stikker dybt, og bringes videre til andre. Derved bliver mange smudset til. Deres udtalelser er forvirrende og utroværdige, deres principper er skrappelløse, og satan finder de hjælper i dem, som han behøver. (RH 14. sept., 1897).

Hvad er et forbund? - Spørgsmålet er blevet stillet: Hvad mener du med et forbund? Hvem har dannet forbund? Ved hvad et forbund er, - mennesker der arbejder sammen som ikke bærer det rene, ligefremrettede, og urokkelige renheds stempel (MS 29, 1911).

(2 Kor. 6,17.) De onde bindes op i bunder, bundet op i tillid med i hinanden, i foreninger, i sammensværgelser. Lad os have noget med disse organisationer at gøre. Gud er vor Hersker, vor regeringsmand, og Han kalder os til at komme ud fra verden og være adskilte fra den. "Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og rør ej noget urent." Hvis vi nægter at gøre dette, hvis vi fortsætter med at kæde os sammen med verden, og se alle ting fra et verdsligt synspunkt, vil vi blive ligesom verden. Når verdslig politik og verdslige tanker styrer vore forretninger, kan vi ikke stå på sandhedens evige ophøjede og hellige platform (MS 71, 1903).

Gode og onde engle i menneskelig form på arbejdets mark. - Sataniske agenter i menneskelig form vil tage del i denne sidste store konflikt, for at modsætte sig opbyggelsen af Guds rige. Og himmelske engle i menneskelig beklædning vil være på arbejdets mark. Mænd og kvinder har gået sammen for at modsætte sig himlens Herre Gud, og menigheden kun halv vågen for den situation. Der er brug for meget mere bøn, meget mere alvorlig anstrengelse iblandt bekendende troende.

De to modsatrettede partier vil fortsætte med at eksistere, indtil det sidste store (1143) kapitel af denne verdens historie lukkes. Sataniske agenter er i enhver by. Vi kan ikke tillade os at forlade vor vagtpost et eneste øjeblik (Brev 42, 1909).

Kapitel 14

12-14 (se EGW til Ez. 28,13-15). Satans oprør har stor anseelse. - Optegnelsen for nogle ligner den som er over den ophøjede engel, der fik en position næst efter Jesus Kristus i de himmelske sale. Lucifer blev omgivet af herlighed, som den skærmende kerub. Alligevel blev den engel, som Gud havde skabt, og betroet med kraft, blev ivrig efter at være som Gud. Han vandt nogle af sine omgangsfællers forståelse, ved at antyde kritiske tanker om Guds regering. Dette onde frø blev spredt på den mest forlokkende måde; og efter at de var spiret op og slået rod i manges tanker, samlede han de ideer som han selv havde først havde implanteret i andres sind, og bragt dem frem for den højeste orden af engle, som tanker fra andre tænkende væsener imod Guds regering. Derved indførte Lucifer med sindrige påfundne metoder oprøret i himlen.

Gud ønskede at en forandring skulle finde sted, og at Satans arbejde kom ud i sit ægte aspekt. Men den ophøjede engel, der

stod næst efter Kristus satte sig op imod Guds Søn. Det underliggende arbejde var så diskret at det ikke kunne ses for den himmelske hær, som det, at det i virkeligheden er; og således blev der krig i himlen, og Satan blev udstødt sammen med alle som ikke ville stå loyale for Guds regering. Herren Gud stod frem som den største Hersker.

Denne tilstand af tingene har eksisteret i en lang tidsperiode før Satan blev afsløret og de onde udstødt (Brev 162, 1906).

Kapitel 25

1-4. Hænger Sin barmhjertighed i erindringens hal. - [Es. 25,1-4 citeret]. Hvori viser vi vor taknemmelighed til Gud? Hans godgørelse mod os er uudsigelig stor. Omfatter vi Hans barmhjertighed og velsignelser, og hænder dem i erindringens hal, hvor vi kan se dem, og ledes til at sende en taksigelse til gud, for Hans godhed og kærlighed? Der er tusinde og atter tusinde som ikke har øjne til at se, og ingen ører til at høre med, intet hjerte til at påskønne Guds arbejde for deres skyld. De går igennem Herrens godhed som en rettighed for dem (MS 145, 1899).

Kapitel 26

19. De sovende hellige overvåges om dyrebare juveler.--[Es. 26,19 citeret]. Livets Giver vil opvække sin dyrekøbte ejendom ved den første opstandelse, og indtil denne sejrstime, når den sidste basun skal lyde og den store hær opstå til evig sejr, vil hver sovende hellig blive bevaret i tryghed og vogtet som en kostbar ædelsten, som Gud kender ved navn. Med Frelserens kraft iboende i dem, så længe de lever og fordi de får del i guddommelig nature, bringes de ud fra de døde (Brev 65a, 1894).

20 (kp. 49,16). Hvordan forbereder vi os til den fremtidige beskyttelse. - Når vi fristes til at synde, så lad os huske på at Jesus bad for os i den himmelske helligdom. Når vi bortlægger vore synder og kommer til ham i tro, tager han vore navne i sine læber, og bringer dem til sin Fader, og siger: "Jeg har graveret dem på mine håndflader; jeg kender dem ved navn." Og befalingen går ud til englene at passe på dem. På den hårde prøvelses dag vil han sige: "Mit folk, gå ind i dit kammer og luk dine døre bag dig; hold dig skjult en liden stund, til vreden er draget over." Hvad er det for kamre de skal skjule sig i? - De er Kristi og hellige engles beskyttelse. På det tidspunkt er Guds folk ikke samlet på et sted. De er i forskellige grupper, og i alle dele af jorden; og de vil prøves enkeltvis, ikke i gruppe. Enhver må stå prøven for sig selv (RH Nov. 19, 1908).

21. Jordens uretfærdighedshæger er snart fyldt. - Det punkt kommer hurtigt hvor overtrædelsernes uretfærdighed er fyldt. Gud giver nationer en bestemt nådetid. Han sender lys og bevis, som, hvis de bliver taget imod, vil frelse dem, men hvis de bliver forkastet, ligesom jøderne forkastede lys, vil vrede og straf falde over dem. Hvis mennesker nægter at blive gavnet og vælger mørke i stedet for lys, vil de høste (1144) resultaterne af deres valg. "Thi HERREN går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte." Ligesom den jødiske nation vokser den bekendende kristne verden fra en grad af syndighed til en højere grad og nægter advarsel efter advarsel og et "Så siger Herren", mens de godtager menneskers fabler. Gud Herren vil snart rejse sig i sin vrede og udgyde sine straffedomme over dem, som gentager de synder, som blev begået af indbyggerne i verden på Noas tid. De, hvis hjerter er opsat på at gøre ondskab, ligesom Sodomas indbyggers hjerter var det, vil de blive tilintetgjort ligesom dem. Den kendsgerning, at Gud havde lang overbærenhed, tålmodighed og barmhjertighed, den kendsgerning, at hans straffedomme længe er blevet forsinket, vil ikke på nogen måde gøre straffen mindre streng, når den kommer. (Udateret Ms 145).

Kapitel 30

15. Nyttighed bevises ikke med lam og travlhed. - Vi behøver en rolig venten på Gud. Behovet for dette er bydende. Det er ikke den lam og travlhed vi gør i verden som beviser vor nyttighed. Se hvor stille Gud arbejder. Vi hører ikke larmen fra Hans fodtrin, og alligevel vandrer Han omkring os, arbejder for vort gode. Jesus forsøgte ikke at blive kendt; Hans livsgivende dydighed gik ud til den trængende og forpinte gennem stille handlinger, hvis indflydelse bredte sig langt ud over alle lande og kunne mærkes og udtrykkes i millioner af menneskevæsners liv. Dem som ønsker at arbejde med Gud har brug for Hans Ånd hver dag; de behøver at vandre og arbejde i åndens sagtomdighed og ydmyghed, uden at ville udrette usædvanlige ting, tilfreds med at arbejde for dem og gøre det trofast. Mennesker kan ikke se eller påskønne deres anstrengelser, men navnene på disse trofaste børn af Gud står skrevet i himlen iblandt Hans ædlestede medarbejdere, som spreder Hans sæd med en herlig høst for øje. "På deres frugter skal I kende dem." (MS 24, 1887).

Tag tid til at hvile, tænke og påskønne. - Herren ønsker at menneskevæsener tager sig tid til at hvile, tid til at tænke og påskønne himmelske ting. Dem som ikke påskønner himlens ting nok til at tage sig tid til dem, vil miste alt (Brev 181, 1903).

Kapitel 40

1, 2. Nogle principfaste jøder, påvirkes af afgudsdyrkende venner. - Guds nådespagt lede Ham til at gå i forbøn for Sit israelitiske folk, efter deres hårde revselse med deres fjender. Israel havde valgt at vandre i sin egen visdom og retfærdighed i stedet for Guds visdom og retfærdighed, og som et resultat af blev hendes nation fordærvet. Gud lod dem lide under dobbelt åg, så de kunne blive ydmyget og angre. Men i deres spredning og fangenskab, blev jøderne ikke overladt i en håbløs tilstand. De fik opmuntringer, for gennem denne ydmygelse fik de lov til at søge Herren Gud gav Esajas et budskab til dette folk, [Es. 40,1. 2 citeret].

Da jøderne blev adspredt fra Jerusalem, var der unge mænd og kvinder iblandt dem, som var klippefaste i principperne, mænd og kvinder som ikke havde været sådan at Herren ikke blev til skamme at kalde dem for Hans folk. Disse var bedrøvede i hjertet for det frafald som de ikke kunne forhindre. Disse uskyldige må lide skyld; men Gud vil give dem styrke nok til deres dag. Det var til dem at opmuntringsbudskabet blev sendt. Nationens håb lå hos disse unge mænd og jomfruer som ville bevare deres renhed. Og i deres fangenskab havde disse lydige en indflydelse over deres afgudsdyrkende landsmænd. Havde alle som var blevet taget til fange, holdt fast på de rette principper, ville de have tildelt lys på alle de steder de blev spredt til. Men de forblev ubodfærdige, og en endnu hårdere straf kom over dem. Deres ulykker blev til deres renselse. Gud ville bringe dem til det sted, hvor de ville lade sig instruere. (MS 151, 1899).

9-11. Israel undervist fuldt ud om deres kommende frelser. - Esajas så Kristi sejrstog ind i Jerusalem, i folkets pris og fryderåb. Hans profetiske ord er veltalende i deres enkelthed. [Es. 40,9-11 citeret.] (1145) Inspirationen er åbenbaret i denne optegnelse af Kristi arbejde. De sidste kapitler i Esajas bog bør studeres nøje; for de er fuld af Kristi evangelium. De åbenbarer over for dem at Israel var helt instrueret om Frelserens komme (MS 151, 1899).

10. Vor daglige løn. - Hvornår han end kommer til os, vil hans løn være med Ham. Han efterlader den ikke i himlen, men giver den til os hver dag. Dagligt giver Han os tillid og lys og velsignelse. Dagligt slår vore hjerter i samklang med Hans store hjerte af uendelig kærlighed (MS 116, 1902).

12-14. Mennesker kan ikke lære Gud noget. - [Es. 40,12-14 citeret.] Mennesker tror nogle gange at de kan opdage nye videnskabelige sandheder; men de kan ikke lære Gud noget. Vor Gud er en Gud af uendelig kundskab (MS 116, 1902).

12-27. Spørgsmål til meditation. - Disse spørgsmål rettes direkte til os, ligeså sandelig, som de blev til israelitterne. Kan vi besvare dem (MS 116, 1902)?

18-28. Variationer af Guds mennesketilbedelse. - Herren fremhæver Sit overherredømme. Man Satan ved godt at tilbedelse af den levende Gud højner, forædler, ophøjer en nation. Han ved at afgudsdyrkelse ikke ophøjer, men fornædler et menneskes idéer, ved at begå sig en tilbedelse, som er fornædrende og fordærvet. Han arbejder hele tiden på at drage sindet bort fra den eneste sande og levende Gud. Han leder mennesker til at give ære og herlighed til ting, som menneskehænder har gjort eller til sjæleløse skabninger som Gud har skabt. Ægypterne og andre hedenske nationer havde mange besynderlige guder - skabninger for deres egne fantasifulde indbildning.

Efter et langt fangenskab ville jøderne ikke danne sig noget billede. Billedet i det romerske segl eller banner, kaldte de en vederstyggelighed, især når disse emblemer blev sat på et fremtrædende sted de skulle respektere. Denne respekt betragtede de som en overtrædelse af det andet bud. Da det romerske segl blev sat op i det hellige i templet, så de på det som en vederstyggelighed. . . .

At gøre et billede af Gud vanærer Ham. Ingen burde bruge indbildningens kraft til at tilbede det som forklejer Gud i sindet og sætte Ham i forbindelse med almindelige ting. Dem som tilbeder Gud må tilbede Ham i ånd og i sandhed. De må udøve en levende tro. Da vil deres tilbedelsen ikke kontrolleres af indbildning men af oprigtig tro.

Lad mennesker tilbede og tjene Herren Gud, og Ham alene. Lad ingen selvsk stolthed opløftes og blive tjent som en gud. Lad ikke penge blive til en gud. Hvis sensualiteten ikke holdes under kontrol af de højere kræfter i sindet, vil lav lidenskab herske mennesket. Alt hvad gøres til genstand for upassende tanker og beundring, og optager sindet, er en gud valgt frem for Herren. Gud er en hjerteransager. Han skelner mellem den sande hjerteservice og afgudsdyrkelse (MS 126, 1901).

26 (Sal. 19,1). Engle oplyser sindet idet vi studerer Guds gerninger. - Gud kalder mennesker til at se på himlene. - Se Ham i stjernehimlens under. [Es. 40,26 citeret.] Vi skal blot stirre mod himlen; vi skal betragte Guds værker. Han vil have os til at studere uendelighedens værker, og lære af dette studium at elske, ære og adlyde Ham. Himlene og jorden med deres rigdomme skal lære lektier om Guds kærlighed, omsorg og kraft. Satan vil udvirk sine afledningsmanøvrere så mennesker ikke tænker på Gud. Verden, som er fyldt med morskab og fornøjelseskærlighed, tørster altid efter noget nyt interessant Og hvor lidt tid og tanke gives til himlens og jordens skaber. Gud kalder på Sine skabninger at vende deres opmærksomhed fra den forvirring og rådvildhed de er omkring dem, og beundre Hans håndværk. De himmelske organer er værd at betragte. Gud har gjort dem til gavn for mennesker, og når vi studerer Hans værker, vil Guds engle være på vor side til at oplyse vore sind, og bevogte dem fra satanisk bedrag. Idet du ser på de forunderlige ting som Guds ånd har gjort, så lad jeres stolte og tåbelige hjerte føle sin afhængighed og mindreværd. Idet du betragter disse ting, vil du få en fornemmelse af guds nedlidenhed (MS 96, 1899).

Alle gaver kommer til mennesket igennem korset. - Solen og månen blev til ved Ha, der er ikke en stjerne der forskønner (1146) himlen, som Han ikke har gjort. Der er ikke en fødevare på bordene som han ikke har tilvejebragt til vort underhold. Guds præg og påskrift er på det hele. Alt er inkluderet og forsynet overmådeligt til mennesker, ved én uudsigelig gave, Guds enbårne søn. Han blev naglet til korset, så alle disse gaver kan flyde til Guds gode håndværksarbejde (Brev 79, 1897).

Kapitel 42

1-4. Kristus vil opmuntre til tro og håb. - [Es. 42,1. 2 citeret.] Han [Kristus] vil ikke være som Sin tids lærere. Det praleri, fremvisning og parade i stolthed som præsterne og farisæerne afslørede er ikke Hans metode. [Es. 42,3. 4 citeret.] Kristus så præsternes og herskernes værk. Dem som behøvede hjælp, de

forpinte, de fortvivlede blev behandlet med Kristi og irettesættelse, og Han afholdt sig fra at sige nogle ord der vil knække det svage sivvær. Den væge der brænder svagt for tro og håbet, opmuntrer Han, og slukker den ikke. Han vil give Sin hjort føde ligesom en hyrde; han vil samle lammene med Sine arme, og bære dem i Sit skød (MS 151, 1899).

5-12. Trofasthed fører mennesker til at prise Gud. - [Es. 42,5-12 citeret.] Dette arbejde var blevet givet til Israel, men de havde forsømt deres Gudsbestemte arbejde. Var de trofaste i alle dele af Herrens vingård, ville sjæle være blevet omvendte. Herrens pris vil være hørt fra jordens ender. Fra ørkenen og byerne deri, og fra bjergtoppene, ville mennesker have udråbt Hans pris, og fortalt om Hans herlighed (MS 151, 1899).

13. Vi vinder sejer i Hans kraft. - Kampens stridspunkt beror ikke på dødelige menneskers styrke. "Herren drager ud som en helt, han vækker som en stridsmand sin kamplyst, han udstøder krigsskrig, han brøler, æsker sine fjender til strid." Svage, begrænsede mennesker kan vinde sejr i Hans kraft som rider sejrrig frem og for at sejre. (MS 151, 1899).

21. Guds hær ophøjer loven. - Dem som tilhører Kristi hær må arbejde i løftet flok. De kan ikke være trofaste soldater hvis de ikke adlyder ordrer. Forenede handling er absolut nødvendig. En hær hvor alle dele handler uden tilknytning til andre dele, har ingen egentlig styrke. For at lægge nye territorier til Kristi rige, må Hans soldater handle i samråd. . . . Han efterlyser en forenet hær, som bevæger sig støt fremad, ikke på en gruppe der består af uafhængige atomer. Styrken i Hans hær skal bruges til et stort formål. Dens anstrengelser skal koncentrerer på et stort punkt - at ophøje Hans riges love for verden, for engle, og for mennesker (MS 82, 1900).

Kapitel 43

6, 7. Se EGW til 1.Mos. 2,16. 17, bind. I, s. 1082.

10. Se EGW til Ordsp. 1,10, bind. III, s. 1155.

Kapitel 48

10. Guds børn bliver altid prøvet. - Guds børn bliver altid prøvet i pinslernes ildovn. Hvis de klarer den første prøve, er det ikke nødvendigt for dem at gennemgå en lignende hård prøvelse anden gang; men hvis de ikke klarer den, kommer prøvelsen over dem igen og igen, hårdere og mere prøvende hver gang. Således får de anledning efter anledning til at vinde sejr og vise sig selv sande over for Gud. Men hvis de fortsætter med at vise oprør, er Gud til sidst tvunget til at fjerne Sin Ånd og Sit lys fra dem (MS 69, 1912).

Sorger og prøvelser må komme til alle, og er kun skønne når de polerer, helliger og forædler sjælen som et eget instrument til at gøre tjeneste for Herren (Brev 69, 1897).

Kapitel 49

16. Se EGW til kp. 26,20.

Kapitel 50

10, 11 (se EGW kommentar til kp. 5,19-23). Vandre i Guds lys, ikke i egen optænding. - Herren har vist mig at dem som i nogen grad er blevet forblændet af fjenden, og som ikke har genoprettet sig selv fra Satans snare, vil være i fare fordi de ikke kan (1147) skelne lyset fra himlen, og vil være tilbøjelig til at acceptere et falskneri. Dette vil påvirke alle deres tankebaner, deres beslutninger, deres planer, deres råd. De beviser som Gud har givet er ikke noget bevis for dem, fordi de har forblændet deres egne øje ved at vælge mørket frem for lys. Så vil de skabe

noget de kalder for lys, som Herren kalder gnister fra deres egen optænding, som de vil rette deres skridt efter. Herren erklærer: "Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud! Alle I, som optænder ild og sætter pile i brand, gå ind i eders brændende ild, i pilene, i tænde! Fra min hånd skal det ramme eder, i kval skal I ligge." Jesus sagde: »Til dom er jeg kommen til denne verden, for at de, som ikke ser, skal blive seende, og de, som ser, skal blive blinde.« »Som lys er jeg kommen til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.« »Den, der ringeagter mig og ikke tager imod mine ord, har sin dommer: det ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag.«

Mange forkaster de ord som Herren har sendt, og de ord som mennesker taler vil blive modtaget som lys og sandhed. Menneskelig visdom føre bort fra selvfornægtelse, fra helligelse og vil udtænke mange ting som tenderer til at Guds budskaber ikke får virkning. Vi kan med sikkerhed ikke stole på menneskers som ikke er i tæt forbindelse med Gud. De accepterer menneskers meninger, men kan ikke skelne den sande Hyrdes stemme, og deres indflydelse vil lede mange på vildspor, skønt det er beviseligt for deres øjne, bevidner for den sandhed som Guds folk bør have for denne tid (Brev 1f, 1890).

Kapitel 53

1-3. Kristi nådegave og dydighed appellerede ikke til jøderne.

- [Es. 53,1-3 citeret.] Disse ord betyder ikke at Kristus var utiltalende i sin person. I jødernes øjne havde Kristus ingen skønhed, så de kunne ønske Ham. De ventede på en Messias, som ville komme med ydre opvisning og verdslig ære, en som ville gøre store ting for det jødiske folk, ophøje det over alle andre folkeslag på jorden. Men Kristus kom med Sin guddommelighed skjult i menneskelig forklædning, beskeden, ydmyg og fattig. De sammenlignede dette menneske med de stolte pralhalse de var blevet til, og de kunne se skønhed i Ham. De erkendte ikke Hans karakters hellighed og renhed. Den nåde og dydighed der blev åbenbaret i Hans liv, appellerede ikke til dem (MS 33, 1911).

2, 3. Et billede som vil underlægge og ydmyge. - Profetien forudsagde at Kristus skulle vise sig som rodsrud fra udtørret jord. "Uden skønhed og pragt," skrev Esajas, "til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham, ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, en, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke." Dette kapitel bør studeres. Det viser Kristus som Guds Lam. Dem som er opløftet i stolthed, hvis sjæle er fyldt af forfængelighed, bør se på dette billede af deres Genløser, og ydmyge sig selv i støvet. Hele kapitlet bør have plads i hukommelsen udenad. Dens indflydelse vil underlægge og ydmyge den sjæl, der er tilsmudset af synd og opløftet af selvophøjelse.

Tænk på Kristi ydmygelse. Han påtog sig det faldne, lidende menneskes natur, som var nedværdiget og besmittet af synd. Han tog vore sorger, har vor skyld og skam. Han udholdt alle de fristelser, som angriber mennesket. Han forenede mennesket med det Guddommelige, en guddommelig Ånd boede i et menneskeligt tempel af kød og tog bolig iblandt os." Og fordi han gjorde det, kunne han færdes mellem Adams syndige sønner og døtre. (YI 20. dec, 1900).

5. Kristus kan løskøbe enhver sjæl. - Det var ikke kun ved at dø på korset at Kristus udførte Sit menneskefrelsende arbejde. Forsmædeligheden, lidelsen og ydmygelsen var en del af hans mission. "Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødres skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår." Denne straf bar (1148) Kristus for overtrædernes synder, Han har båret ethvert menneskes straf og af den grund kan Han løskøbe enhver sjæl, uanset hvor falden tilstanden er, hvis sjælen vil acceptere Guds lov som sin retfærdighedsstandard (MS 77, 1899).

7, 9. Satan angreb Kristus, kom der ingen gengæld. - Satan angreb ham [Kristus] på alle punkter, alligevel syndede Han ikke

i tanke, ord eller handling. Han begik ikke vold der fandtes heller ikke svig i Hans mund. Medens han gik midt i synd, var Han hellig, lydefri og ubesmittet. Han blev anklaget fejlagtigt, alligevel åbnede Han ikke Sin mund for at retfærdiggøre Sig selv. Hvor mange af dem der nu anklages for det som de ikke er skyldige i, føler at der er et tidspunkt hvor overbærenheden ophører at være en dyd, og mister deres temperament, siger ord som sårer Helligånden (MS 42, 1901)?

11. Se EGW til Sef. 9,16.

Kapitel 54

Enhver enkelthed opfyldes. - Hele det fireoghalvtredsindstyvende kapitel af Esajas anvendes på Guds folk, og enhver enkelthed i profetien vil gå i opfyldelse. Herren vil ikke svigte Sit folk i deres prøvelsesstund. Han siger: "Jeg forlod dig et lidet øjeblik, men favner dig i stor barmhjertighed; jeg skjulte i skummende vrede et øjeblik mit åsyn for dig, men forbarmer mig med evig kærlighed, siger din genløser, Herren." Siges disse trøstende ord til dem som sætter Guds lov ud af kraft? Nej, nej, løftet er til dem som er midt iblandt et generelt frafald, overhold Guds bud, og opløft den moralske standard for verdens øjne som har forladt forordningen, og brudt den evige pagt [Es. 54,9-13 citeret] (RH 20. aug, 1895).

Kapitel 57

14. Enhver forhindring må fjernes. - [Es. 57,14 citeret.] Er det netop det arbejde som Herren har givet os at udføre i forbindelse med dem, som ser og føler vigtigheden af det arbejde som må gøres på jorden og at sandheden må sejre herligt? Ethvert menneske som påtager sig at regne op for Guds tjeneres vej, binde dem af menneskelige restriktioner, så at de ikke kan følge Guds Ånds ledelse, forhindrer Guds værks fremkomst.

Herren sender budskabet, »Ryd hindringer bort for mit folk!« Der anstreges alvorligt for at modvirke den indflydelse som holder budskabet for denne tid tilbage. Et højtideligt arbejde må gøres på et kort tidspunkt (Brev 42, 1909).

15-19. Kun fred til den ydmyge. - [Es. 57,15-19 citeret.] Disse ord gælder dem som er klar over deres sande situation og modtagelig over for Guds Ånds indflydelse, ydmyger sig selv for Gud med brødebetyngede hjerter. Men til dem om ikke vil give agt på Guds irettesættelse, som har besluttet sig og er egensindige, og som sætter sig selv til at fortsætte på deres egen vej, kan Gud ikke tale fred. Han kan ikke helbrede dem; for de vil ikke anerkende at de behøver helbredelse. Han erklærer deres sande tilstand: »Men de gudløse er som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro, hvis bølger opskyller mudder og dynd.« (Brev 106, 1896).

Kapitel 58

En omfangsrig vingård åbnes op. - Medynken og fremadskridende åndelige kundskab og vækst i en menighed står i forhold til den iver, og medynk og missionsforstand som er kommet ind i den, og føres ud af den til velsignelse for dem, som behøver vor hjælp mest. Jeg tilskynder jer igen til at tænke over Esajas 58, som åbner op for en omfangsrig vingård, der kan bearbejdes efter de linjer som Herren har udpeget. Når dette er sket vil der være større moralske kilder og menigheden vil ikke længere forblive næsten stille. Der vil være en velsignelse og kraft med i deres arbejde. Den selvished der har bundet deres sjæle har de overvundet, og nu gives deres lys til verden i klare, strålende stråler i en levende tro og gudfrygtig eksempel. Herren har Sine løfter til alle som vil gøre Hans forlangender. [Sal. 41,1-3; 37,3; Ordsp. 3,9, 10; 11,24. 25; 19,17; Es. 58, 10. 11 citeret.]

Guds ord er fuld af dyrebare løfter, som ovennævnte (MS 14a, 1897).

I vort arbejde vil vi finde en høj medynkende bekendelse og megen ydre stringens (1149) bundet op med stor indre ondskab. Det folk der er fremstillet i Esajas 58 beklager at Herren lader deres tjeneste gå ubemærket hen. Denne beklagelse udtrykker hjerter der ikke er underlagt nåde, oprørsk imod sandhed. Dem som tager imod sandheden, som virker ved kærlighed og renser sjælen er loyale mod Gud, ærer Ham ved lydighed mod Hans lov, som er hellig, retfærdig og god. Ånden af sand faste og bøn er den ånd som overgiver sind, hjerte og vilje til Gud.

Guds prædikanter har gjort sig syndsskyldig i at ignorere et "Så siger Herren." De har ledt deres menigheders medlemmer til at overholde ritualer, der ikke har grundlag i Guds ord, men er imod Hans lov. Ved at forvanske og fejlfremstille Guds Ord, har de fået folk til at begå synd. Gud vil belønne efter deres gerninger. Ligesom præsterne og herskerne på Jesu tid, har de fået folk til at fejle. Kristus siger om dem, ligesom Han sagde om de jødiske ledere: »Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud.« (MS 28, 1900).

1. Den eneste sikre kurs. - Mine brødre, I behøver at studere Esajas det otteoghalvtredsindstyvende kapitel mere omhyggeligt. Dette kapitel viser den eneste måde vi kan gøre det sikkert på. . . . Profeten tager imod dette ord fra Herren - et budskab i klarhed og styrke:

" Råb højt spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!" Selvom de kaldes for Guds folk, Jakobs hus, selvom de bekender at blive kædet sammen med Gud i lydighed og fællesskab, er de langt fra Ham. De har fået forunderlige privilegier, men de har forrådt deres betroelse. Budskabet må bringes dem uden smigrende ord. "*Forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!*" Vis dem hvor de går fejl. Vis dem deres fare. Fortæl dem om de synder de begår, medens de samtidig praler sig af deres retfærdighed. Medens de tilsyneladende søger Gud, glemmer de Ham, glemmer at han er en kærlighedens og medfølelsens, langmodighedens og godhedens Gud, der handler retfærdigt og elsker barmhjertighed. Verdslig politik er kommet ind i deres forretninger og religiøse liv. Deres hjerter er ikke rensset igennem sandheden. Gud ser på deres ydre ydmyghedsceremonier som en alvorlig forhåntelse. Han betragte al religiøs efterligning som en forhåntelse imod Ham selv.

Det folk som profeten omtaler bekender sig højt til fromhed, og peger på deres faster og på andre ydre former som bevis på deres fromhed. Men deres gerninger er blevet besmittet af selvskhedens og begærlighedens spedalskhed. De har intet undtagen det som de først fik fra Gud. Han gav Sine goder til dem, så de kan være Hans hjælpende hænder, gøre det som Kristus vil gøre, om Han var i deres sted, gav en sand fremstilling af himlens principper (Brev 76, 1902)

1, 2. Et budskab uden omsvøb. - Nu er vort arbejde at opvække folk. Satan vil sammen med alle sine engle komme ned med stor kraft, for at udvirke med al tænkelige bedrag at modarbejde Guds værk. Herren har et budskab til Sit folk. Dette budskab vil blive frembåret, uanset om mennesker vil acceptere eller forkaste det. Ligesom i Kristi dage, vil der være dybtgående rænkesmede fra mørkets magter, men budskabet må ikke indhylles af glatte ord eller jævn tale, råbe fred, fred, når der ikke er fred, til dem som vender sig bort fra Gud. " De gudløse har ingen fred, siger Herren." (Es. 58,1, 2, citeret.)

Hele kapitlet gælder dem, som lever i denne periode af jordens historie. Tænk opmærksomt over dette kapitel, for vil blive opfyldt (MS 36, 1897.)

1-4. Israels synder er synder i dag. - [Es. 58,1-4 citeret.] . . . Jakobs hus viste sig, samtidig med at denne advarsel blev givet til Esajas, at være et meget nidkært folk, der søger Gud dagligt, og glæder sig ved at kende Hans veje; men i virkeligheden var de fyldt med forfærdelig selvskhed. De vandrede ikke i sandhed. Godhed, barmhjertighed og kærlighed blev ikke praktiseret. Medens de gav udseende af sorg over deres synder, gemte de på stolthed og griskhed. På det tidspunkt hvor de viste en sådan ydmyghed, (1150) ville de kræve hårdt arbejde fra dem der var

under, eller ansat af dem. De værdsatte alt det gode de havde gjort ret højt, men satte meget lav pris på andres tjeneste. De foragtede og undertrykte den fattige. Og deres faste gav dem kun en bedre mening om deres egen godhed.

Der er synder af denne same karakter iblandt os i dag. Og de bringer Guds irettesættelse over Hans menighed. Uanset om disse synder bliver fundet, er stunder med faste og bøn i virkeligheden nødvendig; men de må ledsages af oprigtig anger og beslutning for reformation. Uden en sådan sjælsbrøde, vil disse stunder gøre den fejlende skyld større. Herren har udspecificeret den faste Han har valgt, den Han vil acceptere. Det er det der bærer frugt til Hans ære, i anger, i helligelse, i sand fromhed. [Es. 58,6. 7 citeret.]

I den faste som Gud har valgt, vil der udøves barmhjertighed, ømhed og medfølelse. Gerrighed vil lægges bort, og bedrageriet og modstanden vil blive fortrudt og lagt bort. Der vil udvises al myndighed og indflydelse for at hjælpe dem fattige og fortrykte. Hvis dette var verdens situation, ville den ikke længere være et ordspog: "Sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge;" "Skyr man det onde, flås man." (RH 13 okt, 1891)

1-5. Brug for en reformerende indflydelse fra Gud. - [Es. 58,1-3 citeret.] Det folk, der her beskrives, indser, at de ikke har Guds gunst; men i stedet for at søge hans gunst på hans egen måde, strides de med Gud. De spørger, hvorfor Herren ikke viser dem særlig anerkendelse, eftersom de overholder så mange ceremonier. Disse faster er kun udvortes opvisning, blot forstillelse, forhåntelse af ydmyghed. Disse tilbedere beholder alle deres forkastelige karaktertræk, mens de sørger og græder. Deres hjerter er ikke ydmyge og rensset fra åndelig besmittelse. De har ikke fået Guds nådes formildende regn. De mangler Helligånden og den himmelske indflydelses liflighed. De viser ingen anger og ingen tro, der er virksom i kærlighed og renser sjælen. De er uretfærdige og selviske i deres færd, idet de ubarmhjertigt undertrykker dem, som de betragter som underordnede. Dog beskylder de Gud for at have forsømt at vise dem sin kraft og ophøje dem over andre på grund af deres retfærdighed. Herren sender dem et irettesættelses budskab, der viser, hvorfor de ikke har fået hans nåde. (MS 48, 1900).

5-7. Kristne er ikke et sørgemor. - Vi har alt at være taknemmelig over for. Kristne må aldrig være med som et jamrekor i et begravelsesoptog. Dette forlanger Gud ikke af Sine efterfølgere. Han beder dem ikke at sætte sig i sæk og aske. "Er det denne faste som jeg har valgt?" Han spørger: "En dag, da et menneske spæger sig? At hænge med sit hoved som siv, at ligge i sæk og aske, kalder du det for faste, en dag, der behager Herren?" Gud fortæller os hvilken slags faste Han har valgt. "Faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg." Det er den faste Han ønsker at vi skal overholde. [Es. 58,7 citeret.] I disse ord opridses vor pligt. Gud viser os hvor vi skal sætte vore rigdomme. Idet vi følger med på selvfornægtelsens og selvopofrelsens sti, hjælper de trængende og lidende, skal vi samle os rigdomme for Guds trone (MS 31, 1901).

Ydre tegn alene er værdiløse. - De ydre tegn på faste og bøn, uden en brudt og brødebetyngt ånd, er ikke af værdi i Guds øjne. Der er brug for det indre nådesarbejde. Sjælsydmyghed er væsentligt. Gud ser på dette. Han vil taknemmeligt tage imod dem, som vil ydmyge deres hjerter for Ham. Han vil høre deres bønner og helbrede deres frafald.

Prædikanter og folk behøver renselsesarbejdet i deres sjæle, så Guds domme kan vendes bort fra dem Han vil tage imod alle som (1151) vil vende sig til Ham, af hele sig hjerte (MS 33, 1903).

Hjælp dem der lider for sandhedens skyld. - [Es. 58,5-7 citeret.] Guds sag omfatter enhver af de hellige der tænger og lider. Vi skal ikke selvskhed udvælge nogle få slægtninge og venner og hjælpe dem, og lade vort arbejde ende her. Alle de trængende som vi bliver opmærksomme på, skal hjælpes, men særlig dem som leder for sandhedens sag. Hvis vi forsømmer dette, vil Gud drage os til ansvar. Skal vi ikke som et folk der virker for retfærdigheden, følge de betingelser som Gud har lagt ud, og være Hans Ords gørere (MS 145, 1899)?

6. Intet åg skal placeres. - Herren har ikke givet mennesker arbejdet at lægge åg på Sit folks skuldre, binde dem på en sådan måde at de ikke er frie til at på Ham og vejledt af Ham. Det er ikke Herrrens plan at Hans folk skal gøres føjelige over for deres medmennesker, som selv er helt afhængige af Gud (Brev 76, 1902).

8 (se EGW kommentar til Zak. 4,12). Gud behøver menneskelige agenter. - Vi skal praktisere lovens forskrifter, og derved have retfærdighed for os; lønnen vil være Guds herlighed. Lyset fra Kristi retfærdighed vil være vor vogter, og Herrrens herlighed vil være vor løn. Lad os takke Herren for denne forsikring Lad os hele tiden stå i en position hvor Herren himlens Gud kan begunstige os. Lad os tanke over at det er vort høje privilegium at være i forbindelse med Gud - at være Hans hjælpende hånd.

I Guds store genløsningsplan for en falden slægt, har Han selv gjort det til en nødvendighed, at bruge menneskeagenter som Sin hjælpende hånd. Han må have en hjælpende hånd, for at kunne nå menneskeheden. Han må have samarbejde med dem som vil være aktive, hurtige til at se anledninger, hurtige til at kunne se hvad der må gøres for deres medmennesker (NL nr. 23, s. 1).

En synlig retfærdighed behøves. - Bemærk profetens inspirerede løfte til dem som gør alt i deres magt for at afhjælpe pinsler, både fysiske og åndelige. [Es. 58,8 citeret.]

Som kristne skal vi have en retfærdighed der skal udvikles og kunne ses - en retfærdighed der fremstiller Jesu Kristi karakter, da Han var i vor verden (MS 43, 1908).

8-14. Sande reformatorers kendetegn. - Her gives kendetegnene for dem som skal være reformatorer, som vil bære banneret med den tredje engels budskab, dem som selv åbenlyst lover at være Guds lovlydige folk, og som vil ære Gud, og er, for øjnene af hele universet, alvorligt engageret i at opbygge de gamle øde steder. Hvem er det som kalder dem: Den der dækker sprækkerne, gendanner stierne at være på? Det er Gud. Deres navne er registreret i himlen som reformatorer, genoprettere, oprejser fundamentet for mange generationer (RH 13. okt., 1891).

9, 10. Medlidenhed får lys til stå op. - [Es. 58,9, 10 citeret.] Overalt omkring os er der forpinte sjæle. Lad os opsøge disse lidende mennesker, og sig et ord i rette stund til trøst for deres hjerter. Her og der - overalt - skal vi finde dem. Lad os altid være kanaler hvorigennem medlidenhedens opfriskende vande kan flyde til dem. Dem som tjener den sultne og forpinte fornødenheder, lyder løftet: "Skal dit lys stråle frem i mørke." Mange er i mørke. De har mistet deres holdning. De ved ikke hvad de skal gøre. Lad de fortvivlede opsøge andre, som er fortvivlet, og sige håbefulde og opmuntrende ord til dem. Når de begynder på dette arbejde, vil himlens lys åbenbare den sti for dem, som de skal følge. Med deres trøstende ord til forpinte vil de selv få trøst. Ved at hjælpe andre, vil de selv blive hjulpet ud af deres vanskeligheder, Glæde går i stedet for bedrøvelse og tungsind. Hjertet fyldes med Guds Ånd, en glød der varmer ethvert medmenneske. Enhver af disse er ikke længere i mørke; for hans "mørke" er "som middagen" (MS 116, 1902).

11. Guds vejledning giver en klar dømmekraft. - Til ham der vandrer på det evige livs vej, burger sine velsignelser til at velsigne andre, erklærer profeten Esajas: "Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig (1152) have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter."

Disse velsignelser har vi brug for. Vi behøver livets vand der flyder fra Jesus Kristus, som være et kildeudspring i os, der springer op til evigt liv. "Herren skal altid lede dig." Når vi ledes af Herren, skal vi få en klar skarpsindighed. Vi skal ikke kalde retfærdige for uretfærdige, eller tænke at de ting Herren er forbudt er rigtige. Vi skal forstå hvor Herren arbejder.

Dette har mange ikke forstået. Jeg ved at nogle er blevet ført på vildspor af fjenden. Men Gud ønsker at du skal havde del i guddommelig natur. Han ønsker at intet åg af menneskelig myndighed skal være på dine skuldre, men at du skal se på Ham, ser er i stand til at frelse enhver til det yderste, der kommer til Ham i retfærdighed og sandhed. Vi har ikke tid til at have med

fjenden at gøre; for vi er meget nær afslutningen af denne jords historie (MS 43, 1908).

12-14 (Åb. 11,19; 14,9-12). Sabbatsholdere genopretter bruddet. - [Es. 58,8-14 citeret.] Hvor finder vi det folk der tales sådan til? Hvem er det som skal opbygge gamle øde steder, og oprejse fundamentet for mange slægter. Hvor er det folk som har fået lys fra himlen, til at se det brud der er sket på Guds lov? I åbenbaringen siger Johannes: "Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne i hans tempel." Åb. 11,19. Johannes så i synet Herrrens folk vente på Hans komme og opsøge sandhed. Idet Guds tempel blev åbnet for Hans folk, skinnede lyset fra Guds lov, som er i arken, frem. Dem som tager imod dette lys, får øje på proklamationen af den tredje engels budskab.

Denne ses flyvende under himlens midte, "han råbte med høj røst: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets øjne. . . . Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.

Dette er det folk, der genopretter bruddet af Guds lov. De ser at det fjerde buds sabbat er blevet fortrængt af en falsk sabbat, en dag som ikke har belæg i Guds ord. Midt i den store modstand, er det blevet loyale mod deres Gud, og stiller sig op under den tredje engels standard (MS 48, 1900).

Idet enden nærmer sig, vil Guds tjeneres vidnesbyrd blive mere bestemte og kraftige, glimte sandhedslys på vildførende og undertrykkende systemer, som ikke har overherredømmet så længe endnu. Herren har sendt os budskaber for denne tid, der fæstner kristendom på evig basis, og alle som tror den nærværende sandhed må stå, ikke i deres egen visdom, men hos Gud, og oprejse fundamentet for mange generationer. Disse vil blive registreret i himlens bøger som bruddets istandsættere, genopretter stier til at være på. Vi skal fastholde sandheden fordi det er sandhed, for ansigtet af den bitreste modstand. Gud arbejder på menneskers sind; det er ikke mennesker alene der arbejder. Den store oplysning af Guds kraft er fra Kristus; klarheden i Hans eksempel skal holdes frem for folket i enhver prædiken (brev 1f, 1890).

Helsjælede mennesker står i tomrummet. - Jeg skriver dette, fordi mange i menigheden er blevet fremstilet for mig, som omvandrende træer. De må have en anden og dybere erfaring før de kan se de snarer der er lagt ud, for få dem i bedragerens net. Nu må de ikke gøre noget halvt arbejde. Herren kalder på standhaftige, beslutsomme, helsjælede mænd og kvinder der står i tomrummet, og danner et hegn. [Es. 58,12-14 citeret.]

Der skal frembæres et beslutsomt vidnesbyrd i alle vore menigheder. Gud har ladet frafaldne tage pladsen, for at vise hvor lidt afhængighed der er af mennesker. Vi skal altid se på Gud; Hans ord er ikke Ja og nej, men Ja og Amen (NL nr. 19, s. 2, 3).

13, 14. Se EGW for 2. Mos. 20,1-17, bd. I.

Kapitel 59

(1153) **13-17 (Åb. 12,17). Satan sætter oplærte agenter i gang.**

- Vilkårene i verden på Kristi tid beskrives af profeten Esajas. Han siger at folket var "langt bort fra vor Gud, vor tale var vold og frafald". [Es. 59,13-17 citeret.]

Verdens tilstand før Kristi første komme er et billede på verdens tilstand lige før hans Åndet komme. Den samme syndighed vil eksistere, udviser den samme forlokkende magt over menneskers sind. Han sætter sine oplærte agenter i gang, og bevæger dem til intens aktivitet. Han sikrer sin hær af menneskeagenter til at gå ind i den sidste kamp imod livets Fyrste, og overtræde Guds lov, som er fundamentet på Hans trone. Satan vil arbejde med mirakuløse fremførelser for at bekræfte mennesker i den vantro som han fremhæver at være, - denne verdens fyrste, og at sejren er hans. Han vende sine kræfter imod dem som er loyale mod Gud, men selvom han kan fremkalde smerte, pinsler og menneskelig smerte, kan han ikke besmitte sjælen. Han kan

skabe fortvivelse på Guds folk, ligesom han gjorde mod Kristus; men han kan ikke få nogen af Kristi små børn til at gå tabt. Guds folk i disse sidste dage må forvente at gå ind i midtpunkt, for det profetiske Ord siger: "Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd." (brev 43, 1895).

Kapitel 60

1 (Sal. 8,3; 147,4; Dan. 12,3). Enhver må give sit mål af lys. - Enhver skinnende stjerne som Gud har sat på himlene adlyder Hans mandat, og giver sit særlige mål af lys, for at gøre himlene skønne om natten; lad ligeså enhver omvendt sjæl vise det mål af lys der er betroet ham; og idet det skinner vil lyset blive større og stærkere. Giv ud af jeres lys, . . . frembring jeres stråler der spejles fra himlen. O Zions datter: "Stå op, skin; for dit lys er kommet, og Herren herlighed er stået op over jer." (Brev 38, 1890).

2 (Mal. 2:7, 8). Kun lys kan sprede mørke. - Da Kristus kom ind i mørket, dækkede mørket jorden og tykt mørke over folket. Guds levende orakler blev hurtigt til et dødt brev. Guds rolige og lave røst kunne kun høres nogle gange af den mest helligede tilbeder; for den var blevet overdøvet og gjort tavs af menneskers dogmer, leveregler og traditioner. Præsternes lange og komplicerede forklaringer gjorde det som var enkelt og mest simpelt til noget mystisk, uklart og usikkert. Råbene fra rivaliserende sekter forvirrede forståelsen, og deres lære var langt borte fra den korrekte sandhedsteori . . .

Sandhed så ned fra himlen på menneskebørnene, men fandt sig ikke genspejlet; for mørke dækkede jorden, og tykt mørke folket. Hvis vildfarelsens mørke som skjulte Guds herlighed fra menneskenes øjesyn skulle spredes, sandhedens lys måtte skinne iblandt verdens moralske mørke. Det var dekretet i Guds rådssamlinger at Guds enbårne søn måtte forlade Sin høje rang i himlen, og iklæde Sin guddommelighed med menneskelighed, og komme til verden. Ikke ydre glans fulgte i Hans spor, end den dydighed, barmhjertighed, godhed og sandhed; for Han skulle repræsentere verden for Guds karakters egenskaber; men verden, der ikke var vandt til at se sandheden, vendte sig fra lyset til vildfarelsens mørke; for vildfarelse var mere for deres forvanskede smag end sandhed var (RH Aug. 6, 1895).

Kapitel 61

1, 3. Pas på ansigtsudtryk, ord og stemmens tonefald.--[Es. 61,1 citeret.] Herren er ikke tilfreds med at Hans folk er et jamrekor. Han ønsker at de skal angre deres synder, så de kan nyde Guds sønners frihed. Så vil de fyldes med Guds pris, og vil være en velsignelse for andre. Herren Jesus blev salvet også "give dem, som sørger i Zion, højtidspragt for sørgedragt, for sørgelædning glædens olie; lovsang for modløst sind. Man kalder dem retfærdes ege, Herrens plantning til hans ære."

(1154) "Så han," Kristus Jesus, "kan blive forherliget" - O om dette måtte være vore lives hensigt! Så vil vi vise hensyn når vi udtrykker vort ansigt, vore ord og endog var toneleje når vi taler. Alle vore forretningsanliggender vil udføres i tro og renhed. Så vil verden blive overbevist om at der er et folk som er loyale mod himlens Gud. . . .

Gud opfordrer alle til at komme i harmoni med Ham selv. Han vil tage imod dem hvis de vil bortlægge alle deres onde handlinger. Med en samstemighed med Kristi guddommelige natur, vil de undgå denne verdens fordærvende indflydelser. Det er tid at enhver af os må beslutte hvis side vi er på Satans agenter vil arbejde med ethvert menneskesind som tillader at blive bearbejdet af ham. Men der er også himmelske agenter der venter på at bibringe de klare stråler fra Guds herlighed til alle som er villige til at tage imod Ham. Det er sandhed som vi mangler, dyrebare sandhed i al sin elskelighed. Sandhed vil bringe frihed og glæde (MS 43, 1908).

Kapitel 64

8. Lad Gud bearbejde leret.--Mennesket gør det meget svært for sig selv når det med sine spekulationer og planer vover sig ind på områder som Gud har forbeholdt sig selv.

Vanskelighederne vokser og vokser, og mennesket irriteres og beklager sig. Men når mennesket overgiver sig som leret i pottemagerens hånd, kan det blive et kar til ære. Leret lader sig bearbejde. Hvis det stod til Gud, ville hundreder af mennesker kunne formes og dannes efter hans vilje.

Så lad da Guds hånd bearbejde leret, så det kan tjene ham. Han ved bedst, hvilken slags redskaber han har brug for. Han har givet hvert menneske en gerning. Gud ved, hvor man passer bedst. Mange arbejder imod Guds vilje, og derved ødelægger de deres livs mønster Herren ønsker at alle skal underordne sig hans ledelse. Han vil stille mennesker der, hvor de dannes, så de lever i harmoni med Kristus og kommer til at ligne ham. Hvis selvet lader sig bearbejde, hvis I vil samarbejde med Gud og bede i fællesskab, arbejde i fællesskab, hver på sin plads som tråde i livets væv så vil I vokse sammen til en skøn helhed til glæde i Guds univers. (brev 63, 1898).

Pottemageren kan ikke forme og danne noget smukt af det, som aldrig er lagt i hans hænder. Det kristne liv er en daglig overgivelse, underkastelse og stadig overvindelse. Hver dag vil der blive vundet nye sejre. Selvet tabes af syne og Guds kærlighed må opelskes til stadighed. Således vokser vi op til Kristus. Således formes livet efter det guddommelige mønster. (MS 55, 1900).

Hvert Guds barn må gøre sit bedste for at holde sandhedens banner højt. Han eller hun skal virke inden for Guds orden. Hvis selvet ophøjes, gør man Kristus mindre. I sit ord sammenligner Gud sig med en pottemager og sit folk med leret. Hans gerning består i at forme og danne dem efter sit eget billede. De skal lære ydmyghedens og underkastelsens lektie. Selvet må ikke gøres til det fremherskende. Hvis der blev givet tilstrækkelig agt på den guddommelige vejledning, hvis selvet blev overgivet til den guddommelige vilje, ville Pottemagerens hænder kunne frembringe kar af stor skønhed. (Brev 78, 1901).

Kapitel 65

2. Se EGW for Jer. 17,25.

21-23. Se EGW for Ordsp. 31,27 bind. III.

Jeremias' bog

Kapitel 3

(1155) **En lektie for det åndelige Israel.**--Læs venligst det tredje kapitel [i Jeremias]. Dette kapitel er en lektie for det moderne Israel. Lad alle som påberåber at være Guds børn forstå at Han ikke vil varte op med deres synder, mere end han ville med det gamle Israels synder. Gud hader arvelige og opdyrkede tendenser til uret. (Brev 34, 1899).

Kapitel 8

(1155) **7. Fugle reagerer hurtigere end mennesker.**--Svalen og tranen lægger mærke til årstidens forandringer. De flytter fra et land til et andet for at finde et klima der passer til deres velbefindende og lykke, ligesom Herren har udtænkt at de skal. Men Guds folk ofrer deres liv og helse ved at tilfredsstille deres appetit. I deres ønske for at samle sig rigdomme, glemmer de Giveren af alle deres velsignelser. Deres helse er misbrugt, og

deres Gudsgivne kræfter er brugt på at gennemføre deres uheldige ambitiøse projekter. Deres dage er fyldt med legemssmerter og uro i sindet fordi de er besluttede på at følge forkerte vaner og praksis. De vil ikke ræsonnere fra årsag til virkning, og de ofrer sundhed, fred og lykke til deres uvidenhed. (MS 35, 1899).

8 (Matt. 15,9; 22,29). Forkastelse af sandheden har fremkaldt den nuværende situation.-- Syndens udbredelse er alarmerende; verden bliver fyldt med overtrædelser ligesom i Noas dage. Ville verden have haft den tilstand den har i dag hvis dem som hævder at være Guds folk havde vist ærefrygt og adlydt Herrens lov? Det er sandheden der afvises, mennesket der er Guds lov foruden, som har affødt tingenes tilstand som nu er. Guds Ord har ingen virkning af falske hyrder. Hjortens hyrder besluttede modstand mod Herrens lov åbenbarer at de har forkastet Herrens Ord, og har sat deres egne ord i dets sted. I deres fortolkning af skrifterne lærer de menneskebud for doktriner. I deres frafald fra sandheden har de fremhjulpet svaghed, og siger: "Vi er vise, og Herrens lov er med os." Kristi ord til farisæerne passer på dem. Kristus sagde til disse lærere: I er både uvidende om Skrifterne og om Guds kraft. . . .

Tilstanden i vor verden i dag er ligesom profeten har fremstillet, at den vil være, ved slutningen af denne jords historie. (MS 60, 1900).

22. Se EGW for bd 2; Sal. 15,23-25, Bind. I, s. 1102.

Kapitel 11

16. Frugtesløse grene brydes af.--[Jer. 11,16 citeret.] Hvor hendes grene skulle have båret rigelig frugt, blev de i stedet brækket af på grund af hendes hårdnakkede ulydighed. Jerusalems folks forkerte adfærd, bragte sit sikre resultat over dem og over dem de påvirkede. De forlod de hellige mænds eksempel, som fik deres inspiration fra Jesus Kristus, deres usynlige leder. De kunne umuligt forme karaktertræk, som Gud kunne billige (Brev 34, 1899).

Kapitel 17

5. Afhængighed til verden er skæbnesvanger. - [5.Mos. 4,1. 2. 5-9; 7,1-6, 9. 10 citeret.] Under Davids regering, fik Israels folk styrke og oprigtighed igennem lydighed mod Guds lov. Men de konger som fulgte efter stræbte efter selvophøjelse. De tog selv æren for rigets storhed, glemte hvor helt afhængig de var af Gud. De betragtede sig selv som kloge og uafhængige, på grund af den ære de fik vist af begrænsede og fejlende mennesker. De blev fordærvede, amoralske og gjorde oprør imod Herren, vendte sig fra Ham til afgudsdyrkelse.

God bar længe over med dem, kaldte dem ofte til anger. Men de nægtede at høre, og til sidst talte Gud i domme, og viste dem hvor svage de var uden Ham. Han så at de var opsat på at få deres egen vej, og Han gav dem i deres fjenders hænder, som ødelagde deres lande, og tog folk til fange.

De alliancer som israelitterne gjorde med deres hedenske naboer, førte til tab af deres renhed som Guds særlige folk. De blev gennemsyret af onde skikke fra dem som de dannede forbudte alliancer med. Tilknytning med verdslige fik dem til at miste deres første kærlighed, og deres iver for Guds tjeneste. De solgte deres fortrin for vinding, og pådrog sig kun skuffelse, og var årsag til mange sjæles tab.

Alle som går ud i verden efter styrke, og vende sig bort fra den levende Gud, vil få Israels erfaring. Dem som svigter den Almægtige, (1156) al styrkes kilde, og knytte sig til verdslige, gør sig afhængige af dem, bliver svage i moralsk kraft, ligesom dem de sætter lid til.

Gud kommer med indtrængende bønner og forsikringer til dem som gør fejltagelser. Han forsøger at vise dem deres fejl, og lede dem til anger. Men hvis de nægter at ydmyge deres hjerter for Ham, hvis de forsøger at ophøje sig selv over Ham, må Han tale til dem i domme. Intet der ligner Guds nærhed, ingen påstået

tilknytning med ham, vil kunne accepteres fra dem som vedholder at vanære Ham, ved at læne sig ad den verdslige magts arm (RH 4. aug., 1904).

25 (Es. 65,2; Ez. 12,2). Israel blinde for lys, døv over for budskaber. - Havde Guds udvalgte folk startet på deres bestemte sted, som forvaltere af hellig og evig sandhed, som skulle komme til den hedenske verden, ville Jerusalem have stået i dag. Men de blev et oprørske folk. Og når Gud har gjort alt som en Gud kan gøre, endog at sende Sin enbårne Søn, var de så uvidne om Skriften og Guds kraft, at de nægtede den eneste hjælp de kunne redde dem fra ruin. "Dette er arvingen," sagde de, "lad os dræbe ham, og arven vil blive vor."

Gud udpegede som lys for hedningene, derved kalde dem tilbage til deres loyalitet. Men Israel selv blev blind over for lyset, døv for budskaberne der blev sendt for at åbne hendes forståelse (MS 151, 1899).

Kapitel 18

1-10. Guds måde.--[Jer. 18,1-10 citeret.] Dette viser os Guds måde at behandle Sit folk på. Han sender advarsler. Han beder dem indtrængende at ophøre med at gøre ondt og lære dem at gøre godt. Hør Kristi ord, for de siges til alle der hævder at være Hans folk. Alle loves velsignelser som følger Herren til at gøre retfærdighed, men dem som vandrer på deres egne veje, viser at de prøvende omstændigheder vil kunne opstå overalt, de vil visse sig som upålidelige og Gud kan ikke velsigne dem (Brev 34, 1899).

Kapitel 20

7-10. Guds budbringere som får iblandt ulve. - De irettesættelsesbudskab som Gud gav gennem Sine profeter til det frafaldne Israel ledte dem ikke til anger. Sat forkert frem og misforståede var Hans budbringere som får midt i bandt ulve. Mange af dem blev lagt grusomt i døden.

Hvor hånligt var det ikke at det jødiske folk behandlede det budskab Herren gav dem gennem Sin profet Jeremias! Om sin erfaring siger Profeten Jeremias: "Du overtalte mig, herre, og jeg lod mig overtale, du tvang mig med magt. Dagen lang er jeg til latter, mig håner enhver. Thi så tit jeg falder, må jeg skribe, råbe: »Vold og overfald!« Thi Herrens ord er mig dagen lang til skændsel og spot."

Så stærk var modstanden imod Jeremias budskab, så ofte blev han hånet og foragtet, at han sagde. »Ej vil jeg mindes ham, ej tale mer i hans navn.« Sådan har det altid været. Fordi der udvises bitterhed, had og modstand imod Guds ord, der udtales i irettesættelse, har mange andre Guds budbringere besluttet at gøre som Jeremias besluttede. Men hvad gjorde denne Herrens profet efter hans beslutning? Prøvede så meget so han ville, kunne han ikke forblive stille. Lige så snart han kom ind i folkeforsamlinger, fandt han at Herrens Ånd var stærkere end han var. Skriften siger: »Da blev det som brændende ild i mit indre, som brand i mine ben; jeg er træt, jeg kan ikke mere, jeg evner det ej; thi jeg hører mange hviske, trindt om er rædsel: »Angiv ham!« og: »Vi vil angive ham!« Alle mine venner lurar på et fejltrin af mig: »måske går han i fælden, så vi får ham i vor magt, og da kan vi hævne os på ham!«

I denne slægt hvor Guds tjenere siger Herrens ord for at irettesætte dem der gør forkert, irettesætte dem der har forkerte principper, har de så ikke fået den samme erfaring, som Jeremias fik? Når en indført adfærd forvansker retfærdighed og dømmekraft, må Herrens ord tales i irettesættelser. I disse vore dage finder netop de samme vanskeligheder som Herrens tjenere fandt i de gamle Israels dage, da de blev sendt for at fremvise de onder som (1157) havde en fordærvende indflydelse (MS 56, 1902).

Kapitel 23

1 (Hosea 8,1; 13,9; Matt. 15,6). Hyrder som spreder. - Der er bekendende gudfrygtige mænd som dækker over synderen ved deres egen overtrædelser. De ignorerer Guds bud, vælger menneske traditioner, og sætter Guds lov ud af kraft, og arbejder for frafald. De undskyldninger de kommer med er svage, og vil bringe fordærv over deres egne sjæle og over andres sjæle. . . .

Dem som har påtaget sig hyrdearbejdet for hjorden, vil blive hjemstøgt med de hårdeste domme, fordi de har kommet med fabler til folk i stedet for sandhed. Børn vil opdrages og forbande deres forældre. Menighedsmedlemmer, som har set lyset og blevet overbevist, men som har betroet deres sjæles frelse til prædikanten, vil på Guds dag lære at ingen anden sjæl kan betale løsesum for deres overtrædelse. Et frygteligt råb vil opløftes: "Jeg er fortabt, fortabt for evigt." Mennesker vil føle det som om de kan rive prædikanterne i stykker, som har prædikeret falskheder og fordømt sandheden. Den rene sandhed for denne tid kræver en reformation i livet, men de skiller sig bort fra kærlighed og sandhed, og så kan det siges om dem: "O Israel, du har udryddet dig selv." (Hos 13,9) Herren sender et budskab til folket: "Sæt hornet for din mund, som en ørn over Herrens hus! Fordi de brød min pagt og overtrådte min lov." (Brev 30, 1900).

6. Kroningsdagen. - På dagen for Frelserens kroning, vil han ikke anerkende nogen der bærer på plet eller rynke. Men Hans trofaste vil Han give uødelig herligheds troner. Dem som ikke vil have at han regerer over dem vil se Ham omgivet af de genløstes hær, enhver med tegnet, Herren vor Retfærdighed. De vil se det hoved der tidligere var kronet med trone, kronet med et diadem med herlighed (RH 5. maj, 1903).

28 (1. Kor. 3,13. Forkynd Ordet, udelad avnerne. - Med hensyn til at gå ind i emnet om det guddommelige mysterium om Guds væsen, har Kristus altid fastholdt et visdomligt forbehold. Dette gjorde Han da, Han måtte lukke den dør hvor menneskers gætteri ikke får grobund. De mest indviende, hellige og evige mysterier som Gud ikke har åbenbaret er kun spekulationer når de betragtes fra et menneskeligt standpunkt, blot teorier der forvirrer sindet. Der er dem som kender sandheden men praktiserer den ikke. Disse længes meget efter noget nyt, fremmed de kan bringe. Nogle vil i deres store iver for at være originale, komme med fantasifulde idéer som blot er avner. Også nu degenereres de ophøjede og levende emner for denne tid til det latterlige og fantasifulde, og modtagelige menneskesind står parat til at gribe formodningerne og gætteriernes og menneskelige teorier og falsk videnskab som sandhed, og accepteres og lære.

Disse sætter frelsens prøve på spekulationer uden det tydelige "Så siger Herren." Derved bringer de en masse skrammel, hør, halm og stubbe, som dyrebart materiale der lægges som grundstene. Dette vil ikke stå ildprøven, men vil fortæres, og hvis dem som har selv har troet på disse teorier er så selvbedragede og ikke kender sandheden alligevel omvendtes, er deres liv frelste, som af ild fra anger og ydmygelse over for Gud. De har haft med almindelige ting at gøre, i stedet for de hellige. Mange griber de tanker som ikke har betydning og sætter dem frem for Guds hjord som føde, skønt det blot er avner som aldrig vil gavne eller styrke Guds hjort, men vil holde dem på lavvande, fordi det ikke bispiser med det der ikke har den mindste livskraft eller næring. Hvad er avner og hvad er hvede (MS 45, 1900)?

Kapitlerne 25; 27-29; 30, 31

(Dan. 9,1.) Dokumenter studeret af Daniel. En kopi af de breve som var sendt til de Hebraiske fanger i Babylon af Jeremias og af de breve som var sendt af de falske profeter til disse fanger og til Jerusalems autoriteter, sammen med en historie om striden mellem det sande og det falske, er fundet i det 27. til det 29. kapitel i Jeremias's bog.

Det var umiddelbart efter denne udveksling af breve imellem Jeremias og de gamle (1158) Israelitter i fangenskab, det profeten blev instrueret til at skrive i en bog, at dette var blevet åbenbaret

til ham omhandlende genopbygningen af Israel. Dette er nedskrevet i det 30. og det 31. kapitel i Jeremias's bog.

Disse, med profetierne af det 25. kapitel, er breve og dokumenter som profeten Daniel, under "Medieren Darius' s første regeringsår," studerede under bøn i tres år og mere efter de var skrevet. (RH 21. marts., 1907).

Kapitel 25

11, 12 (kp. 28; 29,14). Straffen står i forhold til den formaning og de advarsler der afvises. - "I Jojakims fjerde år," lige efter at Daniel blev ført til Babylon, forudsagde Jeremias mange jøders tilfangetagelse, som straf for at ikke give agt på Herrens ord. Kaldæerne blev brugt som redskaber hvor Gud kan revse Sit u lydige folk. Deres straf skulle afmåles efter deres forstand og de advarsler de havde foragtet. "Hele dette land skal blive til ørk og øde," erklærer profeten "og disse folkeslag skal trælle for Babels konge i halvfjerdsindstyve år. Men når der er gået halvfjerdsindstyve år, hjem søger jeg Babels konge og folket der for deres misgerning, lyder det fra Herren, også kaldæernes land hjem søger jeg og gør det til evige ørkener."

I lyset af disse tydelige ord der forudsagde fangeskabets varighed, virker det besynderligt at nogen skal fremholde Israelitterne snart vender tilbage fra Babylon. Og alligevel var der i Jerusalem og i Babylon dem som vedholdende opmuntrede folk til håb om hurtig udfrielse. Gud behandlede disse falske profeter uden omsvøb, og derved hævdede Jeremias sandhed, Hans budbringer.

Indtil tidens ende vil mennesker rejse sig for at skabe forvirring og oprør blandt det folk, der bekender sig til at adlyde Guds lov. Men lige så sikkert som guddommelig straf blev udmøntet på de falske profeter på Jeremias' tid, vil de, der øver ondskab i dag, få deres fulde mål af gengældelse, for Herren har ikke forandret sig. De, som profeterer løgne, opmuntrer mennesker til at tage let på synd. Når de frygtelige følger af deres onde gerninger åbenbares, prøver de, hvis det er muligt, at gøre den, der trofast advarede dem, ansvarlig for deres vanskeligheder, ligesom jøderne beskyldte Jeremias for deres dårlige skæbne.

De, der følger en oprørs kurs mod Herren, kan altid finde falske profeter, der vil retfærdiggøre deres handlinger og smigre dem til deres ødelæggelse. Falske ord skaber ofte mange venner, som det er illustreret i tilfældet med disse falske lærere blandt israelitterne. Disse såkaldte profeter fandt i deres foregivne iver for Gud mange flere troende og efterfølgere end den sande profet, som gav det enkle budskab fra Herren.

Med henblik på disse falske profeters arbejde, blev Jeremias anvist af Herren til at skrive breve til hærførere, ældste, præster, profeter og alle folk som var blevet taget til fange af Babylon, påbød dem at ikke forlokkes til at tro at deres udfrielse var nær, men underlægge sig i stilhed, udøve deres erhverv, og danne sig fredfyldte hjem iblandt deres sejherrer. Herren påbød dem ikke at lade såkaldte profeter eller spåmænd bedrage dem med falske forventninger. Igennem Sin tjener Jeremias forsikrede Han dem om at de efter halvfjerds års trældom skulle udfries, og skal vende tilbage til Jerusalem. Gud ville lytte til deres bønner og vise dem Sin gunst, da de ville vende sig til Ham med alle deres hjerter [Jer. 29,14 citeret] (RH 14. marts, 1907).

Kapitel 27

12,22. Se EGW til 2 Kong 24,17-20, bd. II, s. 1040.

Kapitel 28

Se EGW for kp. 25,11, 12.

Kapitel 29

14. Se EGW for kp. 25,11, 12.

Kapitel 31**10-12. Guddommelig hjælp til rådighed for at blive rettet.--**

[Jer. 31,10-12 citeret.] Korn og vin er symboler på nåde overflod. (1159) Alle som tager imod de budskaber som Herren sender for at rengøre og rense dem fra alle ulydighedens vaner mod Hans bud og tillem্পning til verden, og som angrer deres synder og reformerer, ser efter Gud efter hjælp og vandrer på lydighedens vej mod Hans bud, vil tage imod guddommelig hjælp til at rette deres onde handlemåde. Men dem som tilsyneladende angrer og søger Herren, men alligevel ikke bortlægger det onde i deres gerninger, vil ikke kun skuffe sig selv, men de får vist deres handlemåde i symboler eller lignelser, vil de føle skam og sorg fordi de har skuffet Herren. De har håbet stølet på deres egen handlemåde. Som et folk er det blevet sat i rette, og alligevel har de ikke bortlagt de onde gerninger som kræver rettesættelse (MS 65, 1912).

Kapitel 36

Dækker nu den same grund. - [Jer. 36,1-7 citeret.] Dette kapitel er en fortegnelse af historiske begivenheder som vil gentages. Lad alle som ønsker at få advarsler, læse omhyggeligt. [Jer. 36,22. 23. 27. 28. 32 citeret] (MS 65, 1912).

Kapitel 39

4-7. Se EGW for 2 Konge 24,17-20, bind. II, s. 1040.

Kapitel 48

10-12. Ånden arbejder ikke ud over menneskelig modstandskraft. - Åndens indflydelse på menneskesindet vil regulere det efter den guddommelige orden. Men Ånden arbejder ikke på en måde og kraft der er udover menneskeagentens modstandskraft. Et menneske kan nægte at høre på Guds råd og formaninger. Han kan vælge at tage styringen af hans opførsel i sine egne hænder; men når han gør dette, er han ikke gjort til et kar til ære. Ligesom Moab, nægter han at lade sig forandre, tømmes fra fad til fad, og derfor forbliver hans duft på ham. Han nægter at rette sine mangelfulde karaktertræk, selvom Herren tydeligt har udpeget sit arbejde, og sine privilegier, sine anledninger og den fremkomst der skal ske. Der er for vanskeligt at bryde op på gamle veje, og forvandle hans tanker og metoder. "Dets duft tabte sig ikke." Han klynger sig til hans mangler, og er dermed ikke egnet til det hellige arbejde i forkynderembedet. Han var ikke villig til at ransage sig selv så nøje, eller spørge nøje om lys vil skinne på ham på en klar og udtrykkelig måde. Hans bønner er ikke steget op til Gud i ydmyghed, medens han med ydmyge bestræbelser prøver at oplive sine bønner med forståelse og udføre sin opgave. Efter at Herren har sat én på prøve og trængsel, så han kan forvisses om sit kald til forkynderembedet, hvis han er tilfreds med at følge sin egen vej og sin egen vilje, hvis han ikke vil give agt på Guds Ånds manifestationer, hvis han nægter at få udbytte ved vækst i nåden og forståelsens dybde, forvisses han om at Herren ikke behøver ham; for han kan ikke kommunikere med det som han aldrig har modtaget.

Enhver sjæl skal tjene. Han skal bruge alle fysiske, moralske og mentale kræfter, gennem Åndens helliggørelse, så han kan være en medarbejder sammen med Gud. Alle er bundet til at hellige sig selv aktivt og uforbeholdent til Guds tjeneste. De skal

samarbejde med Jesus Kristus i det store arbejde at hjælpe andre. Kristus døde for alle mennesker. Han har løskøbt ethvert menneske, ved at give Sit liv på korset. Dette gjorde Han så mennesket ikke længere lever et formålsløst og selvsk liv, men så det kan leve for Jesus Kristus, som døde for sin frelse. Alle er ikke kaldet til at gå ind i forkynderembedet, men ikke desto mindre, skal de gøre det alligevel. Det er en forhånelse mod Guds Helligånd om noget menneske vælger at leve et liv i selvskhed.

Forkyndergerning betyder ikke blot at studere bøgernes bog og forkynde. Det betyder tjenstligt arbejde (Brev 10, 1897).

Sandhedskundskaben praktiseres ikke. - Denne beskrivelse af Moab repræsenterer de menigheder som er blevet ligesom Moab. De har ikke stået på deres pligtpost som trofaste skildvagter. De har ikke samarbejdet med himmelske intelligensvæsener ved at udføre deres Guds-givne evner til at gøre Guds vilje, presse mørkets kræfter tilbage, og bruge alle kræfter Gud har givet dem til at fremme sandhed og retfærdighed i vor verden. De har en kundskab til sandheden, men de har ikke praktiseret hvad de ved (MS 7, 1891).

(1160) **Gud opdrager Sine medarbejdere.** - Gud har givet enhver mand sit arbejde, og vi skal anerkende visdommen i Hans plan for os, med et hjerteligt samarbejde med Ham. Det er kun i et liv i tjeneste at der findes sand lykke. Han som lever et nyttesløst og selvsk liv, er ynkelig. Han er utilfreds med sig selv, og med alle andre.

Herren opdrager Sine medarbejdere, så de kan forberedes til at udfylde de steder der er udpeget til dem. Derved ønsker Han at udruste dem til at gøre en mere acceptabel tjeneste.

Et liv i ensformighed bidrager ikke mest åndelig vækst. Nogle kan kun nå den højeste standard for åndelighed, ved en forandring i den almindelige orden af tingene. Når Gud i sit forsyn ser at forandringer er nødvendig for at få succes ved karakteropbyggelsen, forstyrrer Han livets jævne strømme.

Der er dem som ønsker at være en herskede magt, og som behøver underdanighedens helliggørelse. Gud fremkalder en forandring i deres liv. Måske viser Han pligterne for dem, som de ikke vil vælge. Hvis de er villige til at blive vejledt af Ham, vil Han give dem nåde og styrke til at udrette disse pligter i en underdanig og hjælpsom ånd. Derved kvalificeres de til at udfylde steder, hvor deres opdragne evner vil gøre dem til stor tjeneste.

Nogle opdrager Gud vil at pådrage dem skuffelser og synlige fiaskoer. Det er Hans formål at de skal lære at mestre vanskeligheder. Han indgyder dem med en beslutsomhed der får enhver synlig fiasko til at blive til en succes. Mennesker beder og græder ofte på grund af de forviklinger og forhindringer de støder på. Men hvis de vil fastholde deres tillid helt enden, vil han klargøre deres veje. De vil få succes idet de kæmper imod tilsyneladende uovervindelige vanskelighed. . . .

Mange ved ikke hvordan de arbejder for Gud, ikke fordi de behøver at være uvidende, men fordi ikke vil underlægge sig Hans oplæring. Moab omtales som en fiasko fordi, som profeten erklærer, "Moab var tryk fra sin ungdom, . . . det hældtes ikke fra fad til fad og vandrede ikke i landflygtighed; derfor holdt det sin smag, og dets duft tabte sig ikke."

Sådan er det med dem hvor de nedarvede og opdragede tendenser til forkert ikke renses bort fra dem. Deres hjerter renses ikke for tilsmudsning. Der give en anledning til at gøre et arbejde for Gud, men dette arbejde valgte de ikke at gøre, fordi de ønskede at gennemførte deres egne planer.

Den kristne skal forberedes til at gøre et arbejde, der åbenbarer, venlighed, overbærenhed, langmodighed, venlighed, tålmodighed. Opdyrkes disse dyrebare gaver til at komme ind i den kristnes liv, så han, når han kaldes til tjeneste af Mesteren, kan være parat til at bruge sine højeste kræfter, til at hjælpe og velsigne dem omkring ham (RH 2. maj, 1907).

Ezekiels bog

landet, for at give os en advarsel, så vi kan vide hvad der kommer (MS 173, 1902).

Kapitel 1

Herligste åbenbarelsen i løbet af de mørkeste dage.--Alle som tjener Gud af sjælens renhed vil vide at Han er nidkær da Hans ære skal bevares. Mange af de herligste åbenbarelse, som er nedskrevet i biblen blev gjort af Herren i kirkehistoriens mørkeste dage. Herren har givet disse åbenbarelsen af Hans herlighed for at mennesker kan få det dybeste indtryk af helligheden i Hans gerning. Der er givet aftryk der giver højtidelig kraft på sindet, og viser at Gud er Gud, og at Han ikke har mistet Sin herlighed. I dag kræver han den største troskab i sin tjeneste. Menneskesindet får det aftryk at Herren Gud er hellig, og at Han vil forsvare sin ære. (MS 81, 1906).

(1161) **8 (kp. 10,8, 21). Guddommelig kraft bringer succes.** - I Ezekiels syn, havde Gud Sin hånd under kerubernes vinger. Dette er for at lære Sine tjenere at det er guddommelig magt som giver dem succes. Han vil arbejde med dem hvis de vil bortlægge synd, og blive rene i hjerte og liv. Det himmelske som Ezekiel så, ligesom et klart lys der skinner ud blandt levende skabninger med lysglimt, viser hastigheden som dette arbejde til sidst vil have til sin fuldendelse. Han som ikke sover, som hele tiden arbejder for at fuldende Hans planer, kan fremføre Sit store arbejde i harmoni. Det som viser sig som indviklet og kompliceret for begrænsede mennesker, kan Herrens hånd holde i fuldkommen orden. Han kan udtænke veje og midler til at forpurre de onde rådgiveres planer og dem som smæder rænker.

Dem som er kaldet til ansvarsfulde stillinger i Guds arbejde føler ofte at de bærer tunge byrder, når de har vished for at Jesus bærer dem alle. Vi føler at vi har alt for mange byrder, trængsler og rådvilde i Herrens arbejde. Vi behøver at stole på Ham, tro på Ham, og gå fremad. De himmelske budbringeres utrættelige årvågenhed, deres uophørlige arbejde i forbindelse med mennesker på jorden, viser os hvordan Guds hånd leder hjulet inden i et hjul. Den guddommelige Underviser siger til enhver handlingsmand i Sit store værk, ligesom Han sagde til dem gamle Kyrus: "Jeg ledte dig, selvom du ikke kendte mig." (RH Jan. 11, 1887).

15-28. Personlig frihed. Alligevel i fuldstændig harmoni.--Gud er bekendt med alle mennesker. Kunne vore øjne åbnes ville vi se at evig retfærdighed arbejder i vor verden. En mægtig indflydelse, ikke under menneskers kontrol, er i gang. Mennesker kan tro at de styrer ting, men der er højere kræfter end den menneskelige indflydelse, der er i gang. Guds tjenere ved at Han arbejder på at modvirke Satans planer. Dem som ikke kender Gud kan ikke forstå Hans bevægelser. Der er et hjul i gang inde i hjulet. Tilsyneladende er maskineriets indretning så kompliceret at mennesker kun kan se den indviklede indretning. Men den guddommelige hånd, som profeten Ezekiel ser, er på hjulene, og enhver del bevæger sig i fuldstændig harmoni, enhver gør sit særlige arbejde, dog med enkeltes handlefrihed. (MS 13, 1898).

Kapitel 9

2-4 (Ef. 1,13; 4,30). Et mærke som engle læser.--[Ef. 1,13 citeret.] Hvad er den levende Guds segl, som er sat på panderne af Hans folk? Det er et mærke som engle, men ikke menneskers øjne, kan læse; for den udslettende engel kan se dette genløsningsmærke (Brev 126, 1898).

Englen med skriverens blækhud skal sætte et mærke på alles pander som er adskilt fra synd og syndere, og udslettende engel følger efter denne engel (Brev 12, 1886).

(Åb. 7,2.) Seglet er en fæstelse til sandhed. - Lige så snart at Guds folk er beseglet på deres pander - det er ikke et segl eller mærk som kan ses, men en fæstelse i sandheden, både forstandsmæssigt og åndeligt, så de ikke kan røres - lige så snart som Guds folk er beseglet og forberedt til rystelsen, vil den komme. Den er faktisk allerede begyndt; Guds domme er nu over

Kapitel 10

8, 21. Se EGW til kp. 1,8.

Kapitel 12

2. Se EGW til Jer. 17,25.

Kapitel 16

49. Ingen efterligning. - Profeten Ezekiel beskriver en klasse hvis eksempel de kristne ikke skal efterligne [Ez. 16,49 citeret].

Vi er ikke uvidende om Sodoma fald på grund af dens indbygges fordærv. Profeten har udspecificeret de enkelte onder som har ført til en udsvævende moral. Vi ser de synder der nu eksisterer i verden, som var i Sodoma, og som pådrog sig Guds vrede, helt til sin fuldstændige udslettelse. (HR Juli, 1873).

Kapitel 20

(1162) **12.** Se EGW til Dan. 7,25.

12, 13. Foragt for love der viser foragt for Lovgiveren. - Dem som træder på Guds myndighed, og viser åbenlys foragt for den lov der blev givet så storslået på Sinai, foragter i virkeligheden Lovgiveren, den store Jehova. . . .

Ved overtrædelse af den lov som gud har givet i sin majestæt, og i herlighed som man ikke nærme sig, viste folkets åbenlys foragt for den store Lovgiver, og den var straffen (3SG 294, 300).

Kapitel 28

1-26. Denne beretning er en stadig sikker grund. - [Ez. 28,1-26 citeret.] Den første synder var en som Gud havde ophøjet meget. Han fremstilles under fyrsten Tyrus symbol, der blomstrer i magt og herlighed. Lidt efter lidt kom Satan for at føje sit ønske om selvophøjelse. Skriften siger: "Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans." "Du, som sagde: . . . »Jeg stormer himlen, rejser min, trone deroppe over Guds stjerner, . . . den højeste lig« Skønt al hans herlighed var fra Gud, kom denne mægtige engel til at betragte det som noget der tilhørte ham selv. Uden at være tilfreds med sin position, selvom han blev æret over hele den himmelske hær, vovede han at begære den hyldest som alene tilkom skaberen. I stedet for at ville sætte Gud højest i alle skabte væsens hengivenhed og loyalitet, blev det hans bestræbelse at sikre sig deres tjeneste og loyalitet mod sig selv. Og begære den ære som den evige Fader har givet Sin Søn, tragtede denne englefyrste at bemægtige det som Kristus alene havde forret til.

Den store tronraner fortsatte med at retfærdiggøre sig selv helt til stridens afslutning i himlen. Da det blev bekendtgjort at han sammen med alle hans sympatisører måtte udstødes fra lyksalighedens boliger, så bedyrede den oprørske leder kækt sin foragt for Skaberens lov. Han anklagede de guddommelige forordninger som begrænsninger på deres frihed, og erklærede at det var hans hensigt at sikre lovens ophævelse. I enstemmighed, kastede Satan og hans hær skylden for deres oprør helt over på Kristus, erklærede at hvis de ikke var blevet irectesat, ville de aldrig have gjort oprør.

Satans oprør skal være en lektie for universet igennem alle kommende tidsaldre, et evigt vidnesbyrd for naturen og syndens frygtelige resultater. Udrulningen af Satans styre, dens virkning på både mennesker og engle, ville vise hvad frugten måtte være af at tilsidesætte den guddommelige autoritet. Det ville bevidne at med Guds regering eksistens og Hans lov er bundet sammen

med alle de skabningers velbefindende, som han har gjort. Derved skulle beretningen om dette forfærdelige oprørsforsøg være en evig sikker grund for alle hellige intelligensvæsener, der forhindre dem fra at blive bedraget, hvad angår overtrædelsens natur, for at redde dem fra at redde dem fra at synde, og lide dens straf.

På ethvert øjeblik kan Gud tilbagetrække tegn på Sin forunderlige barmhjertighed og kærlighed for de ubodfærdige. Oh, om menneskeagenter kan tænke over hvad vil være det sikre resultat af deres utaknemmelighed mod Ham og deres ligegyldighed af Kristi uendelige Gave til vor verden! Hvis de fortsætter med at elske overtrædelse mere end lydighed, de nuværende velsignelser og Guds store barmhjertighed som de nu har glæde af, men ikke påskønner, vil til sidst blive anledning til deres evige ruin. Når det er for sent for dem at se og forstå det som de har forklejet som uden betydning, vil de vide hvad det vil sige at være uden Gud, uden håb. Så vil de indse hvad de har mistet, ved at vælge illoyalitet mod Gud og stå i oprør imod Hans bud (MS 125, 1907).

En general bevægelse repræsenteres. - Jeg beder vort folk at studere Ezekiels otteogtyvende kapitel. Den fremstilling der gøres her, hvor det hentydes primært til Lucifer, den faldne engel, har en endnu bredere betydning. Ikke eet væsen, men en generel bevægelse beskrives, og en bevægelse som vi skal være vidne til. Et nøje studium af dette kapitel bør lede dem som søger efter sandheden til at vandre i al det lys Gud har givet Sit folk, så de ikke bedrages af disse sidste dages bedrag (Særlige vidnesbyrd, Serie B, nr. 17, s. 30).

2, 6-10. Opfyldes snart. - [2 Tess. (1163) 2,7, 8; Ez. 28,2, 6-10 citeret.] Det tidspunkt nærmer sig hurtigt hvor dette skriftsted går i opfyldelse. Verden og de bekendende protestantiske kirker tager på denne vor dag side hos syndens menneske. . . . Det store spørgsmål vil snart være på syvendedags sabbaten (RH 19. april, 1898).

12. Lucifer er så lig Gud som muligt. Ondskaben har sin oprindelse fra Lucifer, som gjorde oprør imod Guds regering. Før hans fald var han en skærmende kerub, der skilte sig ud i udmærkelse. Gud gjorde ham og smuk, så nær så muligt Han selv (RH 24. sept., 1901).

12-15 (Es. 14,12-14). Hvorfor Gud ikke kunne gøre mere. - Satan, føreren for faldne engle, havde tidligere en ophøjet position i himlen. Han var næst Kristus i æresrang. Den kundskab som han, såvel som engle der faldt sammen med ham, hade Guds karakter, Hans godhed, Hans barmhjertighed, visdom, og fremragende herlighed, gjorde deres skyld utilgivelig.

Der var intet muligt håb for genløsning af dem som var vidne og nød himlens uudsigelige herlighed, og havde set Guds frygtelige majestæt, og under nærvær af hele denne herlighed, havde han gjort oprør imod Ham. Der var ingen ny og forunderlig fremstilling af Guds ophøjede kraft som kunne indprente dem så dybt som den der allerede var sket. Hvis de kunne gøre oprør i nærvær af den uudsigeliges herlighed, kunne de ikke sættes i en bedre tilstand for at blive forsøgt. Der var ingen magt på forhånd, der var heller ikke noget større højder eller dybder af uendelig herlighed til at overgå deres skinsyge dybder eller oprørske knurren (*Genløsningen, Kristi fristelse*, s. 18, 19).

15-19 (Es. 14,12-15; Åb. 12,7-9). Satans fordærvede virke. - Der er et stort oprør i det jordiske univers. Er der ikke en stor leder for det oprør? Er Satan ikke liv og sjæl for alle slags oprør, som han selv har ansporet? Er han ikke den første frafaldne fra Gud? Et oprør er i gang. Lucifer gjorde oprør sin alliance og fører krig mod den guddommelige regering. Kristus er udpeget til at nedlægge oprøret. Han gør denne verden til Sin slagmark Han står ved menneskefamiliens hoved. Han iklæder sin guddommelighed med menneskelighed og Han går over den grund hvor Adam faldt og modstår alle angrebene fra Satans fristelser, men Han giver ikke efter et eneste øjeblik.

En verdens frelse står på spil. Han modstod ærkebedrageren. For menneskets skyld måtte han sejre ligesom et menneske, og på præcis samme måde kan mennesket sejre med "Der står skrevet." Hans ord i menneskelig forklædning, vil dømmes forkert,

misfortolkes og forfalskes. Hans egne ord som siges som Guds guddommelige Søn vil ikke kunne forfalskes.

Det vil være på den sidste store dag at enhver sag får som hans gerninger har været; det vil være djævelens og alle hans sympatisørers endelige og evige domfældelse og alle som har tjent under hans domsmyndighed har identificeret sig selv med ham. Vil han have en grund til at angive sit oprør? Når hele verdens Dommer kræver dette: Hvorfor har I gjort dette? Hvad er grunden til at han kan angive dette, med hvilken grund kan han bede? Hav i sinde at enhver tanke er tav, enhver mund, som var ved at sige ondt, ved at anklage, lige ved at sige modbeskyldende og falske ord stoppes, og hele oprørsverden står tavs over for Gud, deres tunger kløver til deres hårde mund. Det sted som synden kom ind kan udspecificeres.

»Fuldkommen var du i din færd, . . . indtil der fandtes brøde hos dig.« ”Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans.” Alt dette var Guds gave. Gud er ikke foranderlig med dette - gøre den skærmende kerub skøn, ædel og god. ”Ved din megen handel fyldte du dit indre med uret og forbrød dig; . . . Med dine mange misgerninger, ved din uredlige handel vanhelligede du dine helligdomme.” På dette sted er "handel" sindbilledet på fordærvet forvaltning. Betegner at bringe egoisme ind i åndelige embeder. Intet i åndelig tjeneste er acceptabelt for Gud, uden de hensigter og gerninger som er gode for universet. At gøre godt mod andre vil tjene til Guds ære.

Principperne i Satans virke i himlen er de samme principper som han (1164) han virker ud fra gennem menneskeagenter i denne verden. Det er gennem disse fordærvede principper at ethvert jordisk rige og kirkerne er blevet mere og mere fordærvede. Det er ved at udvirke disse principper at Satan bedrager og fordærver hele verden fra begyndelsen til enden Han fortsætter med den samme taktik, som oprindeligt er påbegyndt i det himmelske univers. Han giver hele verden energi med hans vold hvorved han fordærvede verden i Noas dage (Brev 156, 1897).

Kapitel 31

Se EGW til Sal. 92,12.

Kapitel 33

Personligt ansvar. - Det treogtredivete kapitel i Ezekiels bog viser at Guds regering er en regering med et personligt ansvar. Enhver må stå for sig selv. Ingen kan adlyde for sin næste. Ingen er undskyldt for at forsømme sin pligt, på grund af en lignende forsømmelse fra sin næste side (Brev 162, 1900).

Behov for en advarende røst. - Det treogtredivete kapitel i Ezekiels bog er et omrids af det arbejde som Gud anerkender. Dem som har helligt betroede stillinger, de der er æret af Gud, udpegelse til at stå som vagtfolk på Zions mure, skal i alle henseender være alt som ordet "Vagtmand" indbefatter. De skal altid være på vagt imod de farer der truer det åndelige liv og den åndelige sundhed og fremgang hos Guds arvinger.

På os som tjenere har Gud sat en byrde med et højtideligt ansvar. . . .

Gud har erklæret for os: "I er jordens salt." Den bevarende indflydelse som vi har udøve i verden, er os givet af Herren De gode gaver som vi hele tiden modtager fra Ham skal flyde igennem hånd og hjerte til dem omkring os, som endnu ikke er blevet knyttet til Kildens Udspring.

Når vi ser Gud vanæret, bør vi ikke forblive stille, men bør gøre og sige alt hvad vi kan for at lede andre til at se at Himlens Gud ikke skal betragtes som et almindeligt menneske, som den Ubegrænsede, Den som er menneskers højeste ærbødighed værdig. Lad os overbringe Guds Ord i sin renhed, og opløfte røsten som en advarsel imod alt der vil vanære vor himmelske Fader (MS 165, 1902).

Kapitel 34

2. En formaning til embeds-tjenerne. - På Guds tjenere hviler en højtidelig og alvorlig formaning. De vil kaldes til nøje regnskab for den måde som de har fralagt sig deres ansvar på. Hvis de ikke fortæller folket om de bindende krav i Guds lov, hvis de ikke forkynder Ordet med klarhed, men forvirrer folks tanker med deres egne fortolkninger, er de hyrder som selv tager føde, men ikke giver hjorden føde. De sætter Jehovas lov ud af virkningskraft, og sjæle går tabt på grund af deres upålidelighed. Disse sjæles blod vil være på deres hoveder. Gud vil drage dem til regnskab for deres upålidelighed. Men det vil på ingen måde undskylde dem som lyttede til menneskers sofisteri, opgiver Guds Ord. Guds lov er en afskrift af Hans karakter. Og Hans ord er ikke Ja og Nej, men Ja og Amen (Brev 162, 1900).

Kapitel 36

25, 26 (Joh. 3,3-7). Tegnet på et nyt hjerte. - [Ez. 36,26 citeret.] . . . Det er især ungdommen, der snubler over dette udtryk: et nyt hjerte. De ved ikke, hvad det betyder, de venter, at en særlig forandring skal finde sted med deres følelser. Dette kalder de omvendelse. Tusinder er til deres egen undergang snublet over denne misforståelse, idet de ikke har forstået udtrykket: i skal fødes på ny."

Satan får folk til at tro, at fordi de har haft følelser, som har henrykket dem, er de omvendte. Deres erfaring forandres dog ikke. Deres handlinger er de samme som før. Der viser sig ikke nogen gode frugter i deres liv. De beder ofte og længe og henviser stadig til de følelser, de havde da og da; men de lever ikke det nye liv. De er bedragne. Deres erfaring er kun baseret på følelser. De bygger på sand og når en modgangens vind blæser, rier deres hus bort. . . .

Når Jesus taler om det nye hjerte, mener han sindet, livet, ja, hele personen. Opnåelsen af et nyt (1165) hjerte foregår ved, at man fjerner sine interesser fra verden og vender dem til Kristus. At have et nyt hjerte er at eje et nyt sind, nye planer og nye motiver. Hvad er tegnet på et nyt hjerte? Et forandret liv. Det betyder, at vi hver dag og hver time lader egenkærlighed og stolthed dø. (YI 26. sept., 1901).

26 (Sal. 51,10). Hvordan bevares det nye hjerte. - En af de mest alvorlige bønner der står nedskrevet i Guds ord er fra David, da han bad: "Skab et rent hjerte i mig, O Gud." Guds svar på disse bønner er: Et nyt hjerte vil jeg give dig. Dette er ikke et arbejde som begrænsede mennesker kan gøre. Mænd og kvinder skal begynde ved begyndelse, søge Gud mest alvorligt efter en sand kristen erfaring. De skal mærke Helligåndens skabende kraft. De skal tage imod det nye hjerte, som holdes blødt og ømt af himlens nåde. Den selviske ånd skal renses fra sjælen. De skal arbejde alvorligt og med hjertets ydmyghed, enhver skal se på Jesus efter vejledning og opmuntring. Så vil bygningen, der passer pænt sammen, vokse i et helligt tempel i Herren (Brev 224, 1907).

Kapitel 37

1-10. Hvad kan menneskets kraft gøre? - En gang var profeten Ezekiel i et syn sendt ned i midten af en stor dal. Foran ham lå et dystert scenari. Udover det hele var dalen dækket af dødes knogler. Spørgsmålet blev stillet: "Menneskesøn, kan disse ben leve?" Profeten svarede: "O Herre Gud, du ved det." Hvad kunne menneskenes magt og styrke udrette med disse døde ben? Profeten kunne ikke se livets håb blive tildelt dem. Men idet han så, begyndte Guds kraft at arbejde. Disse spredte ben blev rystet, og begyndte at samles, "ben til hans ben," og blev bundet sammen med scener. De blev dækket af kød, og idet Herren åndede på de kroppe der blev formet, "kom der ånde i dem, og de fik liv, og rejste sig op på deres fødder, en overmådelig stor hær" (MS 85, 1903).

Et syn om vort arbejde. - De sjæle som vi ønsker skal frelse, er ligesom den fremstilling som Ezekiel så i synet, en dal med tørre ben. De er døde i overtrædelser og synder, men Gud ville have os til at behandle dem som om de levede. Kom spørgsmålet til os, "menneskesøn, kan disse bene leve?" ville vort svare blot være en erkendelse af uvidenhed: "O Herre, Du ved det." Af alle fænomener er der ingen der fører til håb om deres genoprettelse. Ikke desto mindre måtte profetiens ord siges til dem som er som tørre ben i dalen. Vi skal på ingen måde afskrækkes fra at opfylde vort kald med ligegyldighed, sløvhed, manglende åndelig begreb, over for dem som Guds ord gælder på. Vi skal forkynde livets ord for dem, som vi kan dømme som håbløse undersåtter, som om de var i deres grave.

Selv om de lader til at være uvillige til at høre eller tage imod sandhedens lys, uden tvivl eller vakle, skal vi gøre vor del. Vi skal gentage budskabet for dem. »Vågn op, du som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!«

Det er ikke menneskeagenten som skal indgyde liv. Herren Israels Gud vil gøre den del, oplive den livløse åndelige natur til aktivitet. Herskares Herres åndepust må gå ind i de livløse kroppe. Ved dommen, når alle hemmeligheder skal blotlægges, vil det blive kundgjort hvad Guds røst sagde igennem menneskeagenten, og opvækkede den sløve samvittighed, og oprørte de livløse evner, og bevægede synderne til anger og brøde, og aflægge sig synder. Da vil det kunne ses klart at igennem menneskeagenten blev tro på Jesus Kristus givet til sjælen, og åndeligt liv fra himlen blev udåndet på ham som var døde i overtrædelser og synder, og han blev oplivet med åndeligt liv.

Denne lignelse med døde ben kan ikke blot bruges på verden, men også på dem som har været velsignet med stort lys; for de er også som dalslettens skeletter. De har menneskers form, kroppens struktur; men de har ikke åndeligt liv. Men lignelse lader ikke blot de tørre ben binde sammen til menneskers form; for det er ikke nok at der er symmetri i ben og hovedtræk. Livsånd må give kroppene liv, så de kan stå oprejst, og komme i aktivitet. Disse ben repræsenterer (1166) Israels hus, Guds menighed, og menighedens håb er Helligåndens oplivende indflydelse. Herren må ånde på tørre ben, så de kan få liv.

Guds Ånd må med sin livgivende kraft, være i enhver menneskeagent, så enhver åndelig muskel og scene kan blive brugt. Uden Helligånden, uden Guds åndepust, er samvittigheden i dvale, tab af åndeligt liv. Mange, som er uden åndeligt liv, har deres navne i menighedens protokoller, men de er ikke skrevet i Lammets livets bog. De kan være knyttet til menigheden, men de er ikke forenede med Herren. De kan være flittige i udøvelsen af visse pligter og kan være anset som levende mennesker; men mange er iblandt dem, som "har ord for at leve og er dog død."

Medmindre der er ægte omvendelse af sjælen til Gud; medmindre den vitale Guds ånde opliver sjælen til åndeligt liv; medmindre de, der bekender sig til sandheden, bevæges af himmelskødte principper, er de ikke født af den uforkrænkelige sæd, som lever og er for evigt. Medmindre de stoler på Kristi retfærdighed som deres eneste sikkerhed; medmindre de efterligner hans karakter, arbejder i hans ånd, er de nøgne, de har ikke hans retfærdigheds klædning på. De døde regnes ofte for levende; for de, som arbejder på det, de efter deres egne ideer, kalder for frelse, har ikke Gud til at virke i dem både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.

Denne gruppe er passende repræsenteret ved dalen af tørre knogler, som Ezekiel så i et syn. (RH 17. jan, 1893).

Daniels bog**Kapitel 1**

(1166) **1. Specielt til den sidste tid.** - Læs Daniels Bog. Fremkald punkt for punkt historien om de riger, der repræsenteres der. Se statsmænd, rådsforsamlinger, mægtige hære, og se hvordan Gud virkede for at sænke menneskers

stolthed og lægge menneskelig ære i støvet. Gud alene fremstilles som mægtig. I profetens syn ser man, at han afsætter én mægtig hersker og indsætter en anden. Han åbenbares som universets monark, som er ved at oprette sit evige rige, den Gamle af dage, den levende Gud, Kilden til al visdom, nutidens Hersker, fremtidens Åbenbarer. Læs og forstå hvor fattig, hvor skrøbelig, hvor kortlivet, hvor fejlende, hvor skyldig mennesket er i at opløfte sin sjæl i forfængelighed. . . .

Det lys som Daniel modtog direkte fra Gud blevet specielt for disse sidste dage. De syner han modtog på Ulajs og Tigris bredder, Sinars store floder, er nu ved at gå i opfyldelse, og de forudsagte begivenheder er snart sket. (Brev 57, 1896).

8. Ingen anden plan nu. - Da Daniel var i Babylon, blev han udsat for fristelser som vi aldrig har drømt om, og han indså at han måtte bevogte sit legeme nøje. Han havde nøje i sit hjerte, at han ikke ville drikke af kongens vin, eller spise af hans lækre mad. Han vidste at for at han kunne ud af det som sejrherre, måtte han have en klar mental forståelse, så han kunne skelne mellem ret og forkert. Medens han arbejdede for sin del, arbejdede Gud også, og gav ham "kundskab og dygtighed i al lærdom og visdom, og Daniel fik forstand på alle syner og drømme." Det er den måde Gud arbejdede for Daniel; og Han havde ikke i sinde at gøre en udskillelse nu. Mennesker må samarbejde med Gud og gennemføre frelsesplanen. (RH 2. april, 1889).

En intelligent beslutning. - Idet Daniel og hans venner blev sat under prøve, satte de sig selv helt på retfærdighedens og sandhedens side. De handlede ikke lunefuldt, men forstandsmæssigt. De besluttede sig for at da kødspiser ikke passede sig med deres tidligere kost, så skulle den ikke komme (1167) med i deres fremtidige, og idet vin var blevet forbudt for alle som vil gå ind i Guds tjeneste, bestemte de sig for at de ikke ville tage del i den. Skæbnen for Arons sønner blev vist for dem, og de vidste at brugen af vin ville omtåge deres sanser, så føjes appetitten vil det omtåge deres dømmekraft. Disse særlige tilfælde vær komme med i historien om Israels børn, som en advarsel til alle unge, om at undgå alle vaner, praksis og føjes som på enhver måde vil vanære Gud.

Daniel og hans venner vidste ikke hvad der ville blive følgen af deres beslutning; de vidste ikke andet at det ville koste deres liv; men de bestemte sig for at holde den smalle sti i streng mådehold, også når de var i det udsvævende Babylons sale. (YI 18. aug., 1898).

9. God opførsel vinder yndest. - Denne embedsmand så gode karaktertræk i Daniel. Han så at han stræbte efter at være venlig og hjælpsom, at hans ord var respektfulde og høflige, at hans manerer var i besiddelse af beskedenhedens og ydmyghedens ynde. Det var ungdommens gode opførsel der vandt yndesten og kærligheden til ham fra embedsmanden. (YI 12. nov., 1907).

15. Daniels frister. - Ved at tage dette skridt handlede Daniel ikke uoverlagt. Han vidste at han snart skulle stå frem for kongen, fordelen ved den sunde levevis ville snart fremstå. Årsag ville blive efterfulgt af virkning. Daniel sagde til opsynsmanden, som havde vist ham og hans venner yndest: "Prøv engang dine trælle i ti dage og lad os få grøntsager at spise og vand at drikke." Daniel vidste at ti dage var nok til at bevise fordelene ved mådeholdenhed. . . .

Da han havde gjort det, gjorde Daniel og hans venner stadig mere. De valgte som venner ikke dem som var mørkets fyrstes arbejdere. De fulgte ikke mængden for at gøre ondt. De sikrede sig opsynsmanden som deres ven og der var ingen gnidninger imellem ham og dem. De gik til ham efter råd og på den samme tid oplyste de ham med visdommen af deres opførsel. (YI 6. sept., 1900).

17. Guds velsignelse er ingen erstatning for bestræbelse. - Da de fire unge Hebræere modtog en uddannelse fra kongens hof i Babylon, føl te de ikke at Herrens velsignelse var en erstatning for de pålagte bestræbelser, som var krævet af dem. De var omhyggelige i deres studier for de erkendte, at igennem Guds nåde, deres skæbne afhang af deres egen vilje og handlemåde. De måtte bringe alle deres evner til arbejdet og med tæt streng

beskatning af deres evner, måtte de få det bedste ud af lejligheden i studie og arbejde.

Imens disse unge arbejdede på deres egen frelse, arbejdede Gud i dem i vilje og i at gøre Hans gode velbehag. Her er åbenbart betingelserne for succes. At gøre Guds nåde til vores egen, vi må gøre vores del. Herren agter ikke at udføre hverken viljen eller gerningen. Hans nåde er givet for at arbejde i os med vilje og med handling, men aldrig som en erstatning for vores bestræbelse. Vores sjæle må blive vækket til samarbejde. Den Hellige Ånd arbejder i os, så vi kan arbejde på vores egen frelse. Dette er den praktiske lektie som den Hellige Ånd stræber efter at lære os. (YI 20. aug., 1903).

17, 20. Ære uden ophøjelse. - Daniel og hans tre venner havde et specielt arbejde at gøre. Selvom de var højt æret i dette arbejde, blev de ikke på nogen måde ophøjet. De var elever som var ved at blive dygtiggjort i timelig så vel som religiøs kundskab, men de havde studeret videnskab uden at blive fordærvet. De var velbalanceret fordi de havde overgivet dem selv til den Hellige Ånds kontrol. Disse unge gav Gud al ære for deres timelige, videnskabelige og religiøse begavelse. Deres lærdom kom ikke ved et tilfælde, de opnåede kundskab ved trofast brug af deres evner og Gud gav dem dygtighed og forståelse.

Sand videnskab og Bibel religion er i perfekt harmoni. Lad eleverne i vores skoler lære alt hvad de på nogen mulig måde kan. Men, som en regel, lad dem blive uddannet i vores egne institutioner. Vær omhyggelig med hvordan du råder dem til at gå til andre skoler, hvor vildfarelse bliver lært i overensstemmelse til at fuldende deres uddannelse. Giv dem ikke indtryk af at en højere uddannelses fordele skal vindes ved at blande sig med dem som ikke søger visdom fra Gud. Babylons store mænd var vil lige til at blive hjulpet af de instruktioner som Gud gav igennem Daniel for at hjælpe kongen ud af hans vanskelighed ved fortolkningen af hans drøm. Men de var opsat på at blande deres hedenske religion ind i den Hebraiske. Havde Daniel og hans venner indvilliget i et sådant kompromis, ville de efter Babylonernes betragtning have været fuldendte statsmænd, egnet til at blive betroet med kongerigets anliggender. Men de fire Hebræere gik ikke ind i sådanne arrangementer. De var tro imod Gud og Gud opløftede og ærede dem. Lektien er til os. "Men søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Brev 57, 1896).

20. Åndelighed og forstand vokser i forening. - Som i Daniels tilfælde, med et nøjagtigt forhold som den åndelige karakter er udviklet, den intellektuelle duelighed er vokset. (RH 22. marts, 1898).

Kapitel 2

18. Lydige må tale frit. - Dem som lever i tæt fællesskab med Kristus vil blive sat i gang af Ham ved tillidens positioner. Tjeneren, som gør det bedste han overhovedet kan for sin mester, er optaget til fortroligt samkvem med en hvis bud han elsker at lyde. I den trofaste udførelse af vores hverv må vi blive et med Kristus, for dem som lyder Guds bud må tale frit t. Den som taler med t fortroligt med sin guddommelige leder har den mest ophøjede opfattelse af hans herlighed og er den mest lydige til Hans bud (MS 82, 1900).

Daniels historie, hvis alt var nedskrevet, ville åbne kapitler for dig, som ville vise dig de fristelser han skulle møde, af spot, misundelse og had, men han lærte sig at overvinde besværlighederne. Han stolede ikke på sin egen styrke, han lagde hele sin sjæl og alle hans besværligheder på hans himmelske Fader og han troede at Gud hørte ham og han var trøstet og velsignet. Han rejste sig bedre over spot og sådan vil alle som er en sejrer gøre. Daniel er hvervede sig et stille og venligt sind og holdning, fordi han troede at Gud var hans ven og hjælper. Byrden af pligter han skulle udføre var gjort lette, fordi han bragte Guds lys og kærlighed ind i hans arbejde. "Alle herrens veje er barmhjertige og sande" til sådanne som går på dem. (YI 25.aug., 1886).

37-42. En dobbelt repræsentation. - Statuen der blev åbenbaret til Nebudkanezzar, repræsenterede Jordens kongedømmers forringelser i styrke og hæder, også passende repræsenterede religionens og moralens forringelse blandt disse kongedømmers folk. Som nationerne glemte Gud, blev de mere og mere moralsk svage.

Babylon passerede forbi fordi i hendes velstand glemte hun Gud og hun tilskrev hendes velstand af herlighed til menneskelig udførelse.

Det medo-Persiske kongedømme besøgt af Himmelens vrede fordi i dette kongedømme blev Guds lov trampet under fode. Frygten for Herren fandt ingen plads i folkets hjerter. Den fremherskende indflydelse i Medo-Persien var ondskab, blasfemi og korruption.

Kongedømmerne der fulgte var endnu mere usle og korrupte. De forringedes fordi de kasserede deres lydighed til Gud. Som de glemte Ham, sank de lavere og lavere ned i moralens værdis vægtskål. (YI 22. sept., 1903).

43. Jern og ler-blandet kirke-list og stats-list. - Vi er kommet til en tid hvor Guds hellige arbejde er repræsenteret af statuens fødder i hvilke jern var blandet med mudret ler. Gud har et folk, et udvalgt folk, hvis dømmekraft skal være helliget, som ikke må blive uhellige ved at lægge sig på det grundlæggende træ, hø og stubbe. Enhver sjæl som er loyal overfor Guds bud vil se at vores tros særlige kendetegn er den syvende dags Sabbat. Hvis regeringen ville ære Sabbaten som Gud har påbudt, ville den stå i Guds styrke og i troen, som engang var overgivet til de helliges forsvar. Men statsmænd vil ophøje den falske sabbat og vil blande deres religiøse tro med overholdelsen af dette Pavens barn, ved at placere den over Sabbaten, som HERREN har helliggjort og velsignet, sat den for sig selv for at mennesker kan holde den hellig, som et tegn imellem Ham og Hans folk i tusinde generationer. Blandingen af kirke-list og stats-list er repræsenteret af jernet og (1169) leret. Denne forening svækker alle kirkens kræfter. Denne iklædning af kirken med stats magt vil bringe onde resultater. Mennesker har næsten passeret Guds punkt af tålmodighed. De har iklædt deres magt i politik og har forenet sig med pavedømmet. Men den tid vil komme da Gud vil straffe dem som har gjort Hans lov ugyldig og deres onde gerninger vil ramme dem selv. (MS 63, 1899).

46. En guddommelig åbenbaring. - Nebukadnezzar følte, at han kunne godtage denne tydning som en guddommelig åbenbaring, for alle detaljer af drømmen var åbenbaret til Daniel. Den højtidelige sandhed gengivet af tydningen af dette drømmesyn, som gjorde et dybt indtryk på regentens tanker den nat og i ydmyghed og ærefrygt, han "Faldt på sit ansigt og bøjede sig for Daniel." . . .

Nebukadnezzar så tydeligt forskellen imellem Guds visdom og de mest lærde mænds visdom i hans kongerige. (YI 8. sept., 1903)

47. En lysets reflektor. - Herrens fanger bliver igennem Hebræeren gjort bekendt med det hedenske i Babylon. Denne afguds nation blev givet kundskab fra Herrens kongerige til at rettesætte og igennem Hans magt at forsvare sig imod al Satans magt og list. Daniel og hans venner, Ezra og Nehemias og mange andre, vidnede for Gud i deres fangenskab. Herren spredte dem blandt Jordens kongeriger så deres lys kunne skinne klart midt iblandt det hedenske og afgudsdyrkende mørke. Gud åbenbarede Hans hensigts lys til Daniel, som havde været skjult for mange generationer. Han valgte at Daniel skulle se lyset af Hans sandhed i et syn og reflektere dette lys i det stolte Babylons kongerige. på den selvherskende konge blev der givet lov til at glimte lys fra Guds trone. Nebukadnezzar blev vist at Himmelens Gud var regent over alle Jordens monarker og konger. Hans navn skulle gå frem som Guden over alle guder. Gud ønskede at Nebukadnezzar skulle forstå at Jordens kongerigers regent havde en regent i Himmelen. Gud viste trofasthed ved at redde de tre fanger fra flammerne, forsvarede deres handlingers vej og viste Hans vidunderlige kraft.

Stort lys skinnede frem fra Daniel og hans venner. Herlige ting af Zion, Herrens by, blev talt. Dem som Herren har udset til at åndeligt lys skal skinne fra er Hans trofaste vogtere i disse sidste

dage. Hvis de hellige i det Gamle Testamente bar sådan et bestemt vidnesbyrd af trofasthed, hvordan skal Guds folk så i dag have århundredernes samlede lys til at skinne frem, når det Gamle Testamentes Profeter spredte deres tilslørede herlighed ind i fremtiden? (Brev 32, 1899)!

Kapitel 3

1-5. Et billede på den sidste tid. - Af mange er det fjerde buds Sabbat gjort ugyldig, blevet behandlet som en værdiløs ting, imedens den falske sabbat, pavedømmets barn, er ophøjet. I stedet for Guds lov, er syndens menneskers lov blevet ophøjet, - love der vil blive vedtaget og agtet som Nebukadnezzars vidunderlige gyldne billedstøtte blev det af Babylonerne. Ved at opstille denne store billedstøtte, bebudede Nebukadnezzar at den skulle modtage universal hyldelse fra alle, både stor og lille, høj og lav, rig og fattig. (MS 24, 1891).

19. Da kongen så at hans vilje ikke blev antaget som Guds vilje, blev han "opfyldt af harme," (Dan.3,19) og hans ansigts udtryks form blev forandret imod disse mænd. Sataniske egenskaber fik hans ansigt til at fremstå som en dæmons ansigt og med al den styrke han kunne opbyde, beordrede han at ovnen skulle gøres syv gange hedere end normalt og beordrede de kraftigste mænd til at binde de unge mænd og kaste dem i ovnen. Han følte at det krævede mere end almindelig magt at have med disse noble mænd at gøre. Hans forstand blev stærkt præget af, at noget usædvanligt ville lægge sig imellem til deres bedste og hans stærkeste mænd blev beordret til at tage sig af dem. (ST 6. Maj, 1897).

25. Kristus åbenbaret af fanger. - Hvordan vidste Nebukadnezzar at de fires skikkelse var ligesom Guds Søns? Han havde hørt om Guds Søn fra de Hebraiske fanger som var i hans kongerige. De havde bragt den levende Guds kundskab, Ham som regerede (regerer) alle ting. (RH 3. maj, 1892).

(1170) 28. De som var forenede forstod troen. - Disse trofaste Hebræere var besat af store naturlige evner og intellektuel dannelse og de besad en høj æresposition, men alle disse fortrin forledte dem ikke til at glemme Gud. Alle deres kræfter blev ydet til den guddommelige nådes hellig gørende indflydelse. Ved deres gudfrygtige eksempel, deres urokkelige ærlighed, de fremviste lovprisninger for Ham som havde kaldt dem ud af mørket, ind i Hans vidunderlige lys. I deres vidunderlige udfrielse blev fremvist, foran den umådelige forsamling, Guds magt og majestæt. Jesus placerede sig selv ved deres side i den gloende ovn og ved Hans herlighed blev den stolte konge af Babylon overbevist om, at det ikke kunne være nogen anden end Guds Søn. Himmelens lys havde skinnede frem fra Daniel og hans venner, indtil alle deres forenede forstod troen, som der forædlede deres liv og forskønnede deres karakterer. (RH 1.febr., 1881).

Kapitel 4

17. Skæbnens mænd vogtede med årvågenhed. - Den almægtige GUD HERRE regerede. Alle Konger, alle nationer er Hans, under Hans styre og ledelse. Hans ressourcer er uendelig små. De kloge mænd erklærede, "En Konges hjerte er bække i HERRENS hånd, Han leder det hen, hvor Han vil." (Ordsp.21,1) Disse, på hvem nationerne hang handlingernes skæbne, er bevogtet med en årvågenhed, som ikke kender til formildelse af Ham som "giver Konger sejr," (Sl.144,10) til hvem som tilhører "Jordens skjolde." (RH 28. Marts, 1907).

33. Nogle er i dag ligesom Nebukadnezzar. - Vi lever i denne jords histories sidste dage og vi må ikke blive overrasket, af noget frafald og sandheden fra Daniel. Vantro er nu blevet en prægtig kunst, som mennesker arbejder på til destruktion af deres sjæle. Der er en konstant fare for, at deres væsen skal efterligne præsterne fra talerstolen, hvis liv modsiger det Ord de taler. Men formaningsens advarende stemme vil blive hørt så længe tiden vil

være og dem som er skyldige i transaktioner, som de aldrig skulle være begyndt på, når irttesættelse eller råd igennem HERRENS udnævnte virksomhed, vil modsætte sig budskabet og nægte at blive omvendt. De vil gå videre som Farao og Nebukadnezar gjorde, indtil HERREN tog deres fornuft væk og deres hjerter blev umodtagelige. HERRENS Ord vil komme til dem, men hvis de vælger ikke at høre det, vil HERREN gøre dem ansvarlige for deres egen ødelæggelse. (NL nr. 31, s. 1).

37. Nebukadnezar blev fuldstændigt omvendt. - I Daniels liv var ønsket om at herliggøre Gud det stærkeste af alle motiver. Han indså, at hvis han står i nærværelse af menneskers indflydelse, ville han aftage med at vedkende sig Gud som kilden til hans visdom og den ville have gjort ham til en upålidelig hovmester. Og hans konstante erkendelse af himmelens Gud frem for konger, prinser og statsmænd, forringede ikke en tøddel fra hans indflydelse. Kong Nebukadnezar, overfor hvem Daniel så tit ærede Guds navn, blev til sidst fuldstændigt omvendt og lærte at "Love, ophøje og ære himmelens Konge." (Dan.4,37a) (RH Jan. 11, 1906).

Et varmt og veltalende vidnesbyrd. - Kongen på Babylons trone blevet vidne for Gud, gav hans vidnesbyrd, varmt og vel talende, fra et taknemmeligt hjerte der tog del i barmhjertighed og nåde, retfærdigheden og freden, fra den guddommelige natur. (YI 13. dec., 1904).

Kapitel 5

5-9. Fornemmelse af tilstedeværelsen af en usynlig gæst. - En iagttagelse, som var ugenkendt, men hvis tilstedeværelse var en fordømmende magt, så på denne vanhelligende scene. Den usete og uindbudte gæst gjorde, at Hans tilstedeværelse snart følte. På det tidspunkt da det ugudelige sold var på sit højeste, kom der en blodløs hånd frem og skrev doms ord på væggen i festsalen. Flammende Ord fulgte håndens bevægelser. "Mene mene, tekell ufarsin," blev skrevet med flammende bogstaver. Få var bogstaverne skrevet af hånden på væggen med front mod kongen, men de viste at Guds kraft var der.

Belsazzar blev bange. Hans samvittighed blev vagt. Frygten og mistanken, som al tid følger de skyldiges vej, greb ham. Når Gud gør mennesker bange, kan de ikke gemme styrken af deres rædsel. Angst greb kongerigets store mænd. Deres blasfemiske respektløshed af hellige ting blev forandret på et øjeblik. En afsindig rædsel overvandt al selvkontrol.....

Forgæves prøvede kongen at læse de flammende bogstaver. Han havde fundet en kraft der var for stærk for ham. Han kunne ikke læse skriften. (YI 19.maj., 1898).

27. Se EGW til Ordsp. 16,2, bind. III, s. 1160.

Kapitel 6

5. En lidet misundelsesværdig position. - Daniels position var ikke misundelsesværdig. Han stod i spidsen af et uærligt, udenomssnakkende, gudløst ministerium, hvis medlemmer vogtede på ham med skarpe vågne øjne for at finde nogle mangler i hans ledelse. De satte spioner på hans færden for at se, om de ikke på denne måde kunne finde noget, som de kunne bruge imod ham. Satan foreslog en plan til disse mænd, hvorved de kunne slippe af med Daniel. Fjenden sagde: brug hans religion som et middel til at dømme ham. (YI 1. Nov., 1900).

10. Uafvigende ærlighed er den eneste sikre fremgangsmåde. - Det må blive en vanskelig sag for mennesker i høje stillinger at følge den uafvigende ærligheds vej hvad enten de skal modtage ros eller ris. Alligevel er det den eneste sikre fremgangsmåde. Alle de belønninger som de måtte vinde ved at sælge deres ærlighed ville kun blive som åndedraget fra de vanhelliges læber, som slagter der vil blive fortæret i ilden. Dem som har moralsk mod til at holde modstand imod deres medmenneskers laster og fejl - det må blive fra disse hvem verden ærer vil modtage had, forhånelse og grov falskhed. De må blive taget væk fra deres høje

stillinger, fordi de ikke vil blive købt eller solgt, fordi de ikke kunne blive provo keret med bestikkelse eller trusler til at plette deres hænder med uretfærdighed. Alle ting på jorden må se ud til at sammensværges sig imod dem, men Gud har sat Hans segl på deres arbejde. De må blive belønnet af deres medmennesker som svage, feje, uegnet til at beklæde et embede, men hvor anderledes belønner de højeste dem. Dem som foragter dem er dem som er de virkelig uvidende. Imedens bagvaskelse og forhånsels storme må forfølge det hæderlige menneske igennem livet og slå på hans grav, Gud har det "godt gjorde" rede til ham. Dårskab og uretfærdighed vil i bedste fald kun give et uroligt og utilfredst liv og dets slutning er en trefuld dødsstude. Og hvor mange, som de ser deres gerningers og resultatets vej, er ledt til ophør af deres egne hænders skammelige karriere? Hinsides alt dette venter dommen og den sidste uigenkaldelige undergang! (ST Feb. 2, 1882)!

Kapitel 7

2-7. Lammet er Messias' tegn. - Et syn blev givet til Daniel, om vilde dyr der repræsenterede jordens magter. Men Messias' kongeriges tegn er et lam. Imedens jordiske kongeriger regerer ved fysisk overlegen magt, forviser Kristus alle kødelige våben, alle tvangsinstrumenter. Hans kongerige blev grundlagt for at opløfte og forædle faldne mennesker. (Brev 32, 1899).

10 (Åb. 20,12). Et ufejlbarligt register. - Der er et ufejlbarligt register med alle de synder der er gjort. Alle menneskers ugudelighed, alle dets ulydheder til himmelens bud er skrevet i himmelens bog med ufejlbarlig nøjagtighed. De skyldiges optræden ophober sig hurtigt, alligevel er Guds kendelser mildnet med nåde, indtil de har nået deres fastsatte grænse. Gud bærer længe over med de menneskelige overtrædelser og fortsætter igennem Hans udnævnte organer at overbringe det evangeliske budskab, indtil den fastsatte tid er kommet. Gud bærer med guddommelig langmodighed de ugudeliges trodsighed, men Han erklærer at Han vil hjemsege deres overtrædelser med et ris (rod). Han vil til sidst tillade Satans destruktive organer at bære magt til at ødelægge. (MS 17, 1906).

I himmelens bøger er der nøjagtigt optegnet de spottende og lige gyldige bemærkninger sagt af de syndige som ikke ænsede nådens kald da Kristus blev repræsenteret for dem af en Guds tjener. Som når kunstneren tager det slebne glas som et sandt billede på et menneskes ansigt, således placerer Gud dagligt på himmelens bøger en nøjagtig repræsentation af enhvers individuelle karakter. (MS 105, 1901).

25 (2.Mos. 31,13; Ez. 20,12). Et vejskilt der er drejet rundt. - I disse ord har Herren klart defineret vejen til Guds by, men den (1172) store apostat har forandret vej skiltet ved at opsætte et falsk et en falsk sabbat. Han siger: "Jeg vil arbejde på tværs af Guds hensigter. Jeg vil bemyndige mine delegerede, syndens menneske, at tage Guds mindesmærke ned, syvendedagssabbaten. Således vil jeg vise verden at, den dag Gud helligede og velsignede, er blevet forandret. Den dag skal ikke leve i folkets sind. Jeg vil udslette dens minde. Jeg vil i dens sted placere en dag som ikke bærer himmelens akkreditiver, en dag der ikke kan blive et tegn imellem Gud og Hans folk. Jeg vil lede det folk som tager imod denne dag og på den placere den hellighed, som Gud placerede på sin syvende dag. Igennem min stedfortræder vil jeg ophøje mig selv. Den første dag skal blive ophøjet og den protestantiske verden skal modtage denne falske sabbat som ægte. Igennem ikke overholdelsen af den Sabbat Gud oprettede, vil jeg bringe Hans lov til foragt. Ordene, 'et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt,(2.Mos.31,13b) jeg vil sørge for at meddele om min sabbats side officielt. således vil verden blive min. Jeg vil blive jordens regent, verdens fyrste. Jeg vil således kontrollere sindene under min magt, således at Guds Sabbat skal blive gjort til genstand for foragt. Et tegn? Jeg vil gøre helligholdelsen af syvendedagen til et tegn på troløshed til jordens autoriteter. Menneskelige love skal blive gjort så strenge, at mænd og kvinder ikke vil vove at helligholde syvendedags sabbaten. Af frygt for at mangle mad og tøj, vil de følge verden i

overtrædelse af Guds lov og jorden vil blive helt under mit herredømme."

Syndens menneske har indstiftet en falsk sabbat og den erklærede, Kristne verden har adopteret det barn fra pavedømmet, nægtende at lyde Gud. Sådan leder Satan mænd og kvinder i den modsatte retning til fornægtelsens by og ved mængden som følger ham er det bevist, at Adam og Eva ikke er de eneste, som har taget imod den listige fjendes ord.

Fjenden af alt det gode har vendt vejskiltet rundt, så det peger på ulydighedens vej som glædens vej. Han har forhånet Jehova ved at nægte at lyde et "så siger Herren." Han har tænkt sig at for andre tider og love." (RH 17.april, 1900).

Kapitel 9

1. Se EGW til Jer. 25; 27-29.

2. Gud forbereder vejen. - Imedens de som var forblevet tro mod Gud midt i Babylon og som søgte HERREN og studerede profetierne, forudsagde deres befrielse. Gud forbereder kongers hjerter til at vise Hans angrende folk yndest. (RH 21.marts, 1907).

3-19. Profeti og bøn. - Daniels eksempel i bøn og bekendelse er givet til vores instruktion og opmuntring. I næsten 70 år havde Israel været i fangenskab. Det land som Gud havde valgt til Hans egen besiddelse blev givet i hedningernes hånd. Den elskede by, modtageren af himmelens lys, engang hele j ordens glæde, blev nu foragtet og nedværdiget. Tempelet der havde indeholdt Guds pagts ark og pragtens Keruber overskyggede nådestolen, var nu i ruiner. Hele stedet blev vanhelliget af ugudelige fødder. Troende mennesker som kendte til skaberens herlighed var fyldt med smerte over ødelæggelsen af det hellige hus, der havde anerkendt Israel som Guds udvalgte folk. Disse mennesker har været vidner til Guds fordømmelse på grund af Hans folks synder. De har været vidner til opfyldelsen af dette ord. De har også været vidner til løfterne af Hans gunst hvis Israel ville vende om til Gud og gå foran Ham med forsigtighed. Gamle gråhårede pilgrimme gik op til Jerusalem for at bede midt iblandt dens ruiner. De kysede dens sten og vædede dem med deres tårer, idet de bønfuldt HERREN om at have barmhjertighed mod Zion og dække hende med Hans retfærdigheds glans. Daniel vidste at den fastsatte tid for Israels fangenskab snart var slut, men han følte det ikke på grund af at Gud havde lovet at udfri dem. De havde ikke selv nogen del at efterleve. Med faste og anger søgte han HERREN og bekendte hans egen og folkets synder. (RH 9. feb., 1897).

24. Evig retfærdighed bragt ind. - Igennem Hans udvalgte organer vil Gud nådigt gøre Hans hensigter kendte. Når genløsningen s storslåede arbejde vil gå fremad, vil mennesker lære af forsoningen af synd og af den evige retfærdighed, som Messias har (1173) bragt ind igennem Hans offer. Korset på Golgata er det store midtpunkt. Virker denne sandhed på viljen, gør den Kristus' offer gyldigt. Det er det som Gabriel åbenbarede til Daniel som svar på den inderlige bøn. Det var dette som Moses og Elias og Kristus fortalte om Hans forklarelse. Ved ydmygelsen på korset skulle Han bringe evig forløsning til alle som ville gå efter Ham, villige til at give positive vidnesbyrd om, at de er adskilt fra verden. (Brev 201, 1899).

Kapitel 10

3. Se EGW til kp. 1,8. **5-7. Kristus viste sig for Daniel.** - Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Denne beskrivelse er lig med den som blev givet til Johannes da Kristus blev åbenbaret til ham på Patmos. Nu kommer vores HERRE med en anden himmelsk budbringer for at lære Daniel hvad der skal ske i vore dage. Denne kundskab blev givet til Daniel og ved inspiration nedskrevet til os som hvor verdens ende kommer. (RH Feb. 8, 1881).

12, 13. Gode råd kontra dårlige råd. -[Dan. 10,12. 13 citeret.] Ved dette ser vi at de himmelske organer skal kæmpe mod

hindringer før Guds hensigter er opfyldt til sin tid. Persiens konge blev kontrolleret af den højeste af alle de onde engle. Han nægtede, ligesom Farao gjorde, at lyde HERRENS Ord. Gabriel erklærede: han modstod mig i 21 dage ved hans repræsentationer imod Jøderne. Men Michael kom ham til hjælp og han blev hos Persiens konge og holdt magterne i skak ved at give gode råd imod dårlige råd. Gode og onde engle tager del i Guds plan med Hans jordiske kongerige. Det er Guds hensigt at bære Hans arbejde fremad i korrekte linier, på måder der vil fremrykke Hans herlighed. Men Satan prøver hele tiden på at modarbejde Guds hensigter. Kun ved at ydmyge sig selv for Gud kan Guds tjenere fremskynde Hans arbejde. De må aldrig stole på deres egne bestræbelser eller på udvortes udfoldelse for succes. (Brev 201, 1899).

13. En usynlig kamp. - I Guds ord finder vi eksempler på, at himmelske sendebud virker på kongers og fyrsters sind, samtidig med at sataniske kræfter virker på de samme sind. Ingen menneskelig veltalenhed, selv om der bruges stærke ord for at give udtryk for de menneskelige meninger har mulighed for at forandre de sataniske virkemidler. Satan søger stadig at spærre vejen for at begrænse sandheden med menneskelige påfund. De mennesker der har lys og kundskab, er i meget stor fare, medmindre de til stadighed helliger sig til Gud, ydmyger sig og er opmærksomme på tidens farer.

Himmelske væsener er udpeget til at besvare deres bønner som i uselviskhed virker for Guds sags interesser. De allerøverste engle i Himmelens tronsal er beskæftiget med at opfylde de bønner som opsendes til Gud angående hans sags fremgang. Hver engel har sit bestemte ansvarsområde, som han ikke må forlade. Hvis han tog af sted, ville mørkets magter opnå en fordel.

Kampen mellem godt og ondt foregår hver eneste dag. Hvorfor forstår de, der har haft så mange muligheder og fordele, ikke værkets store betydning? Det burde de virkelig forstå. Gud er herskeren. Ved sin almagt øver han kontrol over jordiske statsoverhoveder. Ved hjælp af sine repræsentanter udfører han den gerning, som var planlagt, før verdens grundvold blev lagt.

Som et folk forstår vi ikke den store konflikt, der foregår mellem usynlige magter, striden mellem de trofaste og de utro engle. De onde engle virker stadig. De planlægger deres angreb og benytter konger og regenter og de illoyale menneskelige magter som deres befalingsmænd. Jeg anmoder Kristi prædikanter om at klarlægge sandheden om de tjenende engle, så alle de mennesker som hører deres røst, får en klar forståelse af emnet. Lad være med at give jer af med vidtløftige spekulationer. Det skrevne ord er vort eneste værn. Ligesom Daniel må vi bede om at blive beskyttet af de himmelske kræfter. Englene sendes ud som tjenende ånder for at hjælpe dem, der skal arve frelse. Bed, mine brødre, bed, som I aldrig før har gjort. Vi er ikke rede for Herrens komme. Vi må berede os grundigt for evigheden. (Brev 201, 1899).

Kapitel 12

(1174) **3 (se EGW kommentar til Es. 60,1). Stjerner og ædelstene i kronen.** - Ved at leve et liv i guds frygt og selvfrelse, ved at gøre godt imod andre, kan du have tilføjede stjerner og ædelstene til kronen som du vil bære i himmelen og gemme evige skatte. (MS 69, 1912).

10. De svages manglende forståelse. - [Dan. 12,10 citeret.] De svage har valgt Satan til deres leder. Under hans kontrol er sindets vidunderlige evner brugt til at konstruere ødelæggende organer. Gud har givet det menneskelige sind stor kraft, kraft til at vise at skaberen har skænket mennesket evner til at udføre et stort arbejde imod fjenden af al retfærdighed, kraft til at vise at sejre må blive vundet i konflikten imod det onde. Til dem som opfylder Guds hensigter, for dem vil ordene blive tal t, . vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde. " Det menneskelige maskineri er blevet brugt til at udføre et arbejde der er en velsignelse til menneskeheden og Gud er herliggjort.

Joels bog

Men når dem Gud har betroet evner, overgiver sig selv til fjendens hånd, de bliver en ødelæggende kraft. Når mennesker ikke gør Gud først, sidst og bedst i alle ting, når de ikke giver sig selv til Ham for at udbringe Hans hensigter, kommer Satan ind og virker i hans tjeneste, de tanker der, givet til Gud, kunne udrette meget godt. Under hans ledelse udfører de et ondt arbejde med stor og mesterlig kraft. Gud skabte dem til at arbejde på et højt plan af handling, til at sætte sig ind i Hans tanker og således at få en uddannelse der ville sætte dem i stand til at udføre retfærdighedens arbejde. Men de ved ingenting om denne uddannelse. De er hjælpeløse. Deres evner leder dem ikke rigtigt, for de er under fjendens kontrol. (Brev 141, 1902).

13. Daniel står i hans lod nu. - [Dan. 12,9. 4. 10. 13 citeret.] Tiden er kommet hvor Daniel skal stå hans lod. Tiden er kommet hvor det lys der er givet til ham skal lyde til verden som aldrig før. Hvis dem, for hvem HERREN har gjort så meget, vil gå i lyset, deres kundskab fra Kristus og profeterne der fortæller om Ham, vil vokse mere og mere jo nærmere de når denne jords histories slutning. (MS 176, 1899).

Hoseas' bog

Kapitel 4

(1174) **17. Et afmærke om Daniel blev sat.**--Ved fortsat modstand sætter synderen sig selv der hvor han ikke kender til andet end modstand. Når han ignorer kaldet af Guds nåde, og fortsætter med at så vantroens frø, sættes det frygtelige mærke over hans indgangsdør: "Efraim er forbundet til hans afguder, lad ham være." (Brev 51a, 1895).

Kapitel 6

6, 7 (Mika 6,6-8). Når ofrene bliver frastødende.--[Hosea 6,6, 7 citeret.] Jødernes ofre og flydende blod til soning af synder, som de ikke nærrede sand anger for, har altid været afskyelig for Gud. Han talte gennem Mika og sagde: [Mika 6,6-8 citeret]. Kostelige gaver og udseende af hellighed kan ikke vinde Guds gunst. For Hans nåde kræver han en synderbrudt ånd, et hjerte der er åbent for sandhedens lys, kærlighed og medfølelse for vore medmennesker, og en ånd der ikke lader sig lokke gennem havepsyge eller egenkærlighed. Præsterne og magthaverne var blottet for disse fornødenheder for Guds gunst, og deres dyrebare gaver og strålende ceremonier var en fornøjelse i Hans øjne. (ST 21. marts, 1878.)

Kapitel 8

1. Se EGW til Jer. 23,1.

Kapitel 12

7. Se EGW til Ordsp. 16,11. Bind. III.

Kapitel 13

9. Se EGW til Jer. 23,1.

Kapitel 2

(1175) **23.** Se EGW til Åb. 18,1.

28, 29 (Apg. 2,17. 18). En mere tydelig opfyldelse. -- Hvis denne profeti af Joel går delvis i opfyldelse i apostlenes dage, lever vi i en tid hvor den vil blive endnu mere tydelig manifesteret for Guds folk. Han vil således udbrede Sin Ånd over Sit folk så det vil blive et lys midt iblandt moralsk mørke; og stort lys vil genspejles i alle stier i verden. Oh, om vor tro måtte vokse, så Herren kan arbejde mægtigt med Sit folk. (MS 49, 1908).

Haggajs bog

Kapitel 1

(1175) **1, 2. Beder om at vanære Gud senere.**--[Haggaj 1,1. 2 citeret.] udtrykket: "Dette folk siger," er betegnende. Israellitterne var ikke villige, da de havde deres anledning. Herren forventer øjeblikkelig lydighed af dem, han vælger og leder. Man vanærer Gud, når man beder om udsættelse, men til trods herfor finder de mennesker, som vælger at gå deres egne vegne, ofte på snedige undskyldninger for at retfærdiggøre sig selv. Israellitterne sagde, at de havde begyndt på genopbygningen, men at arbejdet var blevet standset af deres fjender. De som til det resultat, at disse hindringer skyldtes, at tiden ikke var inde til at genopbygge templet. De sagde, at Herren havde lagt dem hindringer i vejen som en irttesættelse for deres hastværk. Dette var grunden til, at han i et budskab, som blev givet ved profeten, omtalte dem som dette folk i stedet for at kalde dem mit folk.

Israellitterne havde ingen virkelig undskyldning at forlade deres arbejde på templet. Tidspunktet hvor de alvorligste indvendinger kom frem, var da de skulle fortsætte byggeriet. Men den blev ansporet af en selvisk uvilje der ansprogede fare for at deres fjenders modstand blev vækket. De havde ikke den tro der er substansen for det der håbes for, for det der ikke kan ses. De tøvede med at gå frem i tro og åbne op for Guds forsyn, fordi de ikke kunne se enden fra begyndelsen. Når vanskelighederne rejste sig, var de nemme at få væk fra arbejdet.

Denne historie vil blive gentaget. Der vil være religiøse fejltagelser fordi mennesker ikke har tro. Når de ser på de usynlige ting, som viser sig umulige; men som Gud kan lede dem skridt for skridt på den vej Han ønsker de skal tage. Hans værk vil kun gå frem når Hans tjenere handler i tro. Selvom de kaldes til at gå gennem prøvende stunder, skal de altid huske at de er i kamp med en svækket og slået fjende. Guds folk vil til sidst sejre over alle magter af mørket. (RH Dec. 5, 1907).

2. Forkert fremstilling af profetien forhindrer Guds værk.--Herren har ressourcer. Hans hånd er på maskineriet. Da tidspunktet kom for at genopbygge Hans tempel, bevægede Han Kyrus som Sin agent til at se profetierne om Ham selv, og tilstå jødefolket deres frihed. Og mere, Kyrus gav dem de nødvendige hjælpemidler til at genopbygge Herrens tempel. Dette arbejde begyndte under Kyrus, og hans efterfølger videreførte det påbegyndte arbejde.

[Es. 45,1 og 44,28 citeret.]

Samaritanerne prøvede at forhindre dette arbejde. Ved deres falske efterretninger vækkede de oprør hos mennesker der lod sig (1176) oprøre; og på grund af denne modløshed, blev jøderne vantro og ligegyldige med det arbejde som Herren havde sagt skulle gøres. De modsatte sig ved tronraneren Smerdis. "Så ophørte arbejdet i Guds hus, som er i Jerusalem. Det ophørte indtil kong Dairus af Persiens andet regeringsår." Da kom Darius til tronen, satte han tronranerens værk og forbud til side. Men også folket der skulle have været meget interesseret fortsatte med at være ligegyldig. De misbrugte den profeti der var givet ved

inspiration. De fejlforklærede Guds ord, og erklærede at tiden for at bygge ikke var kommet endnu, og at de ikke, før dagene var dagenes mål var fuldt, ville gå i gang. Men så længe de lod byggeriet af Herrens hus, templet hvori de kunne dyrke Gud, før tidens ende specificeret som jødernes fangenskab var kommet, så ville de bygge boliger for dem selv. (MS 116, 1897)

13. Irettesættelser ændret til opmuntring. - Det var efter Haggajs andet budskab at folket mærkede at Herren mente det alvorligt for dem. De vovede ikke at ignorere den gentagne advarsel at deres velstand og Guds velsignelse beroede helt på lydighed mod de instruktioner de fik. Lige så snart som de besluttede at de ville gøre Herrens ord, ændrede Hans irettesættelsesbudskaber til opmuntrende ord. O hvor barmhjertig en Gud vi har! Han siger: "Jeg er med jer." Herren Gud den almægtige regerer. Han forsikrer folk at hvis de er lydige, vil de sætte sig selv i en position hvor Han kan velsigne dem i Hans navns ære. Hvis Guds folk blot vil stole på Ham, og tro på ham, vil Han velsigne dem. (MS 116, 1897).

Kapitel 2

1-9. 11. 12. Lignelser viser hvad Gud anerkender. - I sin tale om opbyggelsen af Guds hus, viser profeten Haggai i lignelser hvad Gud anerkender og hvad Han fordømmer.

[Haggaj 2,1-9. 11. 12 citeret.]

Det er en lignelse. Det offer der omtales som helligt kød, var en fremstilling af Kristus, som var fundamentet for den jødiske husholdning, og som altid betragtes som Den, som gør det muligt at rense mennesket fra synd. (MS 95, 1902)

9. Hensigten og overmådeligheden med det andet tempel.-- [Haggai 2,9 citeret.] Templets ydre herlighed var ikke Herrens herlighed. Der blev givet lærdomme om hvad der udgør den velsignelse der skulle hvile over templet. Dets genoprettelse til en tydeligere stil end ved det første tempel, skulle sætte folk i det lys at deres tidligere fejl beroede på pomp og herlig fra den ydre form og ceremoni. Templet skulle rejses på dette tidspunkt også for at fjerne skampletten for deres ulydighed mod Gud. Haggai instruerede folk at de med hjertefølt anger og ved hurtig fuldførelse af templet, skulle søge at blive rensed fra den ulydighedens synd som havde ledt dem bort fra Gud og havde forhalet befalingens udførelse om at oprejse og bygge. . . .

Ved at forsømme det tempel, som var spejlet for Guds nærvær, havde folket vanæret Gud meget. De blev nu instrueret til at holde Hans hus i hellig ære, ikke på grund af dets pragt, som jøderne gjorde på Kristi tid, men fordi Gud havde lovet at være der. Og dette andet tempel skulle være det første overlegent, fordi Messias i en særlig forstand ville ære det ved sin personlige tilstedeværelse. (RH Dec. 12, 1907)

10-13, 14. Antagelig tjeneste. - For at håndværkerne til det andet tempel ikke skulle gøre nogen fejltagelser, instruerede Herren dem tydeligt, i form af en lignelse, om den tjeneres natur der er antagelig i Hans øjne. . . . [Haggaj 2,10-13 citeret.]

En sjæl, som er fordærvet af synd, symboliseres ved et lig, som er ved at gå i forrådnelse. Alle afvaskninger og bestænkninger, som blev påbudt i ceremoniloven, var symbolske lærdomme, som skulle gøre opmærksom på, at det var nødvendigt, at der skete en forandring med hjertet, for at sjælen, som var død på grund af overtrædelser og synder, kunne blive rensed, og at det var nødvendigt, at Helligåndens helliggørende kraft fik lejlighed til at virke. [Haggai 2,14 citeret] (RH Dec. 19, 1907).

14-19. Det utilslørede hjerte. [Haggaj 2,14-(1177) 19 citeret.] I dette skriftsted afdækkes hjertet. Herren tager alle menneskebørnernes gerninger til efterretning. Han kan formindske; han kan få det til at vokse og velsigne det. Bekendende troende som i deres handlinger afslører at de stadig klynger til selviske arbejdsmetoder, arbejder med verdslige principper. Retfærdighedens og renhedens principper føres ikke ud i livs-praksis. (MS 95, 1902).

23. Almindelige perlesten eller polerede ædelstene. - De kristne er Kristi juveler. De skal skinne klart for ham og udsende hans kærligheds lys. Deres glans afhænger af slibningen de får.

De kan vælge mellem at blive slebet eller at blive ved med at være utilslebne. Men enhver, som bliver agtet værdig til at få plads i Herrens tempel, må lade sig tilslibe. Hvis ikke lader Herren tilslibe dem, kan de ikke genspejle mere lys end et almindeligt sandskorn.

Kristus siger til mennesket: Du er min, jeg har købt dig. Nu er du kun en utilhugget sten, men hvis du vil overgive dig til mig, vil jeg tilslibe dig, og så vil du komme til at udsende en stråleglans, som vil være til ære for mit navn. Intet menneske kan rive dig ud af min hånd. Du skal være min ejendom. På mit kroningsdag skal du være en jubel i min glædes krone.

Den guddommelige håndværker bruger ikke megen tid på værdiløst materiale. Det er kun de kostbare juveler, han tilsliber, så de passer til slottets stil. Han hugger alle ujævnheder væk. Det er en hårdhændet proces. Den sårer menneskets stolthed. Kristus skærer dybt i den erfaring, som mennesket i sin selvtilstrækkelighed har anset for at være fuldkommen, og fjerner tilbøjeligheden til selvophøjelse fra karakteren. Han fjerner alt det overflødige fra overfladen og presser stenen ned mod slibestenen. Han trykker hårdt, til alt det grove er slebet af. Når mesteren nu holder jubelen op mod lyset, ser han, at den genspejler ham selv, og han siger, at den er værdig til at blive anbragt i hans juvelskrin.

"På hin dag, lyder det fra Hærskarers Herre, tager jeg dig . . . Og gør dig til en seglring; thi dig har jeg udvalgt, lyder det fra Hærskarers Herre." Selv om det er en svær erfaring, er det en velsignet erfaring, som giver stenen en ny værdi og for den til at skinne med en levende stråleglans. (RH 19. dec., 1907).

Det skjulte liv i Kristus bevares. - Gud vil ikke lade en af Hans helhjertede medarbejde kæmpe alene mod store magter og bliver overvundet. Som en dyrebar juvel bevarer Han enhver, hvis liv er skjult med Kristus i Gud. Om enhver af disse siger han: "Jeg . . . vil gøre jer til et segl, for Jeg har udvalgt jer." (MS 95, 1902).

Zakarias' bog

Kapitel 2

(1177) **6-9. En lille appel at give agt på.**--[Zak. 2,6-9 citeret.] Hvor sørgeligt er det ikke at se at denne rørende appel mødes med så lidt reaktion! Var der givet agt bønnen at flygte fra Babylon, hvor anderledes kunne jødernes tilstand så ikke have været under Mordokais og Esters prøvende stunder!

Herrens hensigt med Sit folk har altid været den samme. Han ønsker at berige menneskebørnene med en evig arvs rigdomme. Hans rige er et evigt rige. Når dem som vælger at blive lydige undersætter under den Allerhøjeste til sidst frelses ind i herlighedens rige, vil Guds hensigt med menneskeheden være blevet fuldbyrdet. (RH Dec. 26, 1907).

Kapitel 3

1. Det samme arbejde i dag.--Josva fremvises i bøn med englen. Er vi i gang med det samme? Stiger vore bønner op til Gud i levende tro? Åbner vi hjertets dør til Jesus, og lukke alle muligheder for at Satan kan komme ind? Opnår vi dagligt (1178) et klarere lys, og større styrke, så vi kan stå i Kristi retfærdighed? Tømmer vi vore hjerter for al selviskhed og renser dem, inde vi modtager sildigregnen fra himlen?

Nu er tiden kommet hvor vi skal bekende og aflægge vore synder, så de kommer til dommen på forhånd, og bliver udslettede. (RH Nov. 19, 1908).

1-3. Falske anklager.--Dem som ærer Gud og holder hans bud er genstand for Satans anklager. Fjenden arbejder med al sin kraft på at lede personer i synd. Så beder om at han på bekostning af tidligere synder, kan få lov til at udøve sit helvedesagtige grusomhed på dem, som sine egne undersætter. Om dette arbejde har Zakarias skrevet: "Og han viste mig Josua ypperstepræsten" -

en repræsentant for folket, som holder Guds bud - "stå foran Herrens engel, og Satan står ved hans højre hånd for at modvirke ham."

Kristus er vor yppersteprest. Satan står foran ham nat og dag for at anklage brødrene. Med sin mesterlige evne fremholder han ethvert dårligt karaktertræk som tilstrækkelig grund til, at Kristus bør trække sin beskyttende magt tilbage og tillade ham at nedbøje og ødelægge dem, han har fået til at falde i synd. Men Kristus har skabt forsoning for enhver synder. Kan vi i tro høre vor advokat sige: "Herren true dig, Satan, endog Herren har valgt Jerusalem til at rettesætte dig. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?" Vers 2.

"Josua havde snavsede klæder på" (vers 3). Således står syndere foran fjenden, som ved sin mesterlige, bedragende magt har ledt dem bort fra troskab mod Gud. Dem, der er blevet overvældet af hans fristelser, svøber han i syndens og skammens klæder, hvorefter han erklærer, at det er uretfærdigt, at Kristus skal være deres lys og forsvarer. (MS 125, 1901).

4. Egen beundring kommer af uvidenhed.--Al selv-ophøjelse og egen beundring er følgen af uvidenhed om Gud og om Jesus Kristus, som han har sendt. Hvor hurtigt vil selvfølelsen ikke dø, og stoltheden blive ydmyget i støvet, når vi ser Kristi karakters uforlignelige ynde" Helligheden i Hans karakter genspejles af alle som tjener Ham i ånd og i sandhed.

Hvis vore læber har brug for rønselse, hvis vi erkender vor armod, og kommer til Gud med sønderbrudt hjerte, vil Herren fjerne urenhed. Han vil sige til sin engel: "Tag den snavsede klæder bort," og klæd ham med "den nye klædning" (RH Dec. 22, 1896).

4, 5. Den nye klædning.--Fattig, angrende dødelige mennesker, hør Jesu ord, og tro idet du hører: "Og han svarede [Satus anklage] og talte til de [engle] der stod foran ham [for at gøre hans befaling], sig, Tag de snavsede klæder af ham." Jeg vil udlette hans overtrædelser. Jeg vil dække over hans synder. Jeg vil tildele ham Min retfærdighed. "Og til ham sagde han: Se, Jeg vil udlette hans overtrædelser. Jeg vil dække hans synder.."

De snavsede klæder tages bort, for Kristus siger: "Se, jeg har taget din skyld fra dig" (vers 4). Syndebyrden lægges over på den uskyldige, den rene, den hellige Guds Søn, og mennesket står uden fortjeneste foran Herren, rensat fra al uretfærdighed, iført Kristi retfærdighed. Oh, hvilken forandring denne klædning er! Og Kristus gør mere end dette for dem. [Zak. 3,5 citeret].

Dette er den ære som Gud vil bibringe dem som er iklædt Kristi retfærdighedsklæder. Med en opmuntring som dette, hvordan kan mennesker så fortsætte i synd? Hvordan kan de såre Kristi hjerte? (MS 125, 1901)

4-7. En erfaring er gjort igen.-- [Zak. 3,4-7 citeret.] Den som blev iklædt de beskide klæder repræsenterer dem, som har begået fejl, men som er kommet i så oprigtig angerfuld position at Herren, som tilgiver alle synder der angres, var tilfreds. Satan søger at sætte dem i en ydmygende position, som virkelig har angret deres synder. Og dem som fortsætter med en forkert handlingsvej tilskyndes af Satan til at pine dem som har angret. . .

Mennesker som er gået langt i overtrædelser, og som aldrig har (1179) bekendt deres synder vil søge at bringe al mulig skam over dem som Satan har arbejdet på at udlette, men som har angret og ydmyget sig selv for Gud, bekendt deres synder til den synds-tilgivende Frelser, og fået tilgivelse. Mennesker som ikke har angret deres synder, har ikke modtaget tilgivelse, vil pine dem som oprigtigt angres, gentage deres fejl over for dem som ikke vidste at noget var gjort forkert. De anklager for fordømmer de angrende som de selv var skyldfrie.

Det er blevet vist mig at den erfaring der står nedskrevet i det tredje kapitel i Zakarias bog nu er sket igen, og vil fortsætte med det, så længe mennesker bekender sig som rene, nægter at ydmyge hjertet og bekende deres synder. (Brev 360, 1906)

Kapitel 4

6. Se EGW til 2 Kong. 2,11-15, Bind. II, s. 1037.

6, 7, 10. Påtaget kraft er ikke Guds styrke. - Dette Kapitel er fyldt med opmuntring for dem som gør Herrens arbejde i disse sidste dage. Zerubbabel var taget til Jerusalem for at bygge Herrens hus. Men han blev omgivet af vanskeligheder. Hans fjender "svækkede Judas folks hænder, og gjorde opbyggelsen vanskelig for dem," "og fik dem til at stande ved magt." Men Herren mæglede til deres fordel, og bygningen blev afsluttet. [Zak. 4,6. 7. 10 citeret.]

De vanskeligheder som blev skabt for at forhindre genoprettelsen og opbyggelsen af Guds værk, dukkede der store bjerge af vanskeligheder op på Zerubbabels vej, vil alle møde som i dag er loyale mod Gud og mod Hans arbejde. Der er brugt mange menneskelige påfund for at gennemføre planer efter menneskers sind og vilje som Gud ikke arbejder med. Men det er ikke pralende ord eller en masse ceremonier som viser at Herren arbejder med Sit folk. Menneskets tilranede magt afgør ikke dette spørgsmål. Dem som sætter sig op imod Herrens arbejde, kan forhindre det for en tid, men den samme Ånd som har ledt Herrens arbejde hele vejen igennem, vil lede det i dag. "Ikke ved magt, ikke ved styrke, men ved min ånd, siger hærskarers Herre." . . .

Herren vil have at enhver sjæl er stærk i Hans styrke. Han vil have os til at se på Ham, modtage vore anvisninger fra Ham. (RH 16. maj, 1899)

11-14 (Matt. 25,1-13). Olie rens sjælen. - Som aldrig før behøver vi nu at studere lignelsen om de ti brudejomfruer. Fem af den kloge, og fem var tåbelige. De kloge tog olie i deres kar sammen med deres lamper. Dette er den hellige olie der står fremstillet i Zakarias. [Zak. 4,11-14 citeret] Denne fremstilling er af højeste betydning for dem som hævder at kende sandheden. Men hvis vi ikke praktiserer sandheden, har vi ikke modtaget den hellige olie, som de to guldrør tømmer ud af sig. Olien modtaget i karrene som er tilberedt for olien. Det er Helligånden i hjertet som virker ved kærlighed og renser sjælen. . . .

Satan virker med al sin helvedets kraft for at bagatellisere det lys som skulle brænde klart i sjælen og skinne frem i gode gerninger. Guds ord til Zakarias viser hvorfra den hellige gyldne olie kommer, og dens klare lys som Herren optænder i sjælens kamre giver lys gennem gode gerninger til verden. Satan vil arbejde på at slukke det lys som Gud har for enhver sjæl, ved at kaste sin skygge over stien for at opfange alle den himmelske lysstråler. Han ved at hans tid er kort. Guds folk må klynge sig til Gud, ellers vil de miste deres forbindelser. Hvis de gemmer på arvelige og oplærte karaktertræk der fremstiller Kristus forkert, vil de, skønt de bekender sig som Hans disciple, repræsenteres ved det menneske, der kommer til evangeliets fest uden bryllupsklædningen på, og ved de tåbelige jomfruer som ikke havde olie i deres kar til deres lamper. Vi må klynge os til det som Gud forkynder som sandhed, selvom hele verden kan stille sig imod det. (MS 140, 1901)

Olien overføres gennem budskaberne. - [Zak. 4,1-3, 11-14 citeret.] Ved de hellige væsener der omgiver Hans trone, holder Herren en stadig forbindelse med jordens beboere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper forsynede. Hvor (1180) det ikke er denne hellige olie der udgydes fra himlen i Guds Ånds budskaber, vil onde agenter få helt kontrol over mennesker. Gud er vanæret når vi ikke modtager de meddelelser som Han har sendt os. Derved afviser vi den gyldne olie som Han vil udgyde i vore sjæle til videreformidling til dem i mørke. (RH Feb. 3, 1903).

Ordet flyder i budbringernes hjertes.--[Zak. 4,11-14 citeret.] Disse tømmer sig selv ned i gyldne skåle, som repræsenterer Guds levende budbringers hjertes, som frembærer Herrens Ord til folk i advarsler og formaninger. Ordet må selv fremstilles som den gyldne olie der tømmes fra de to oliventræer der står hos Herren for hele jorden. Dette er Helligåndens ildåb. Dette vil åbne den ikke-troendes sjæl op for overbevisning. Sjælens mangler kan kun imødekomes ved Guds Helligåndens virke. Mennesket kan ikke gøre noget for sig selv for at tilfredsstille længslen og efterkomme hjertets higen. (MS 109, 1897).

12 (Es. 58,8). For at modtage hele tiden, må nogen hele tiden tildele. - Den plads der er til at tage imod den hellige olie fra de

to olietræer, som tømmer sig selv, tømmer af modtageren af den hellige olie ud af sig selv i ord og i handling for at dække andre sjæles fornødenheder. Arbejde, dyrebart, fyldestgørende arbejde - skal hele tiden modtages og hele tiden gives videre! Den plads der er for at modtage holdes, den kun fri ved at give videre. (NL No. 12, s.3,4).

Kapitel 8

7-13. Åndelig genoprettelse kommer. - Det arbejde som profeten Zakarias skriver om er form for åndelig genoprettelse, der skal udføres for Israel, før endetiden kommer. [Zak. 8,9. 11-13. 7. 8 citeret] (Brev 42, 1912).

Kapitel 9

12-17. Ansvarlig for mørket. - Mørket i hedningernes verden kunne tilskrives det jødiske folks forsømmelighed, som står fremstillet i det niende kapitel af Zakarias bog. [Zak. 9,12-17 citeret.] Aftalen med den store forløsningsplan omfatter hele verden. (MS 65, 1912).

16 (Es. 53,11; Ef. 1,18). Kristi løn.--[Zak. 9,16; Ef. 1,18; Es. 53,11 citeret.] Kristus ser på Sit folk i deres renhed og fuldkommenhed som belønningen for alle Hans lidelser, Hans ydmyghed, Hans kærlighed, og bidraget med Hans herlighed, - Kristus det store center, fra hvem al herlighed udstråler. (RH okt. 22, 1908).

Malakias' bog

Kapitel 1

(1180) **10. Lad dig ikke hyre til et gjort arbejde.** - I dag, såvel som i Malakias' dage, er der prædikanter som arbejder, ikke fordi de ikke tør andet, ikke fordi verne er over dem, men for den løn de skal modtage. Det er helt forkert at ansætte sig til et ærinde der skal gøres for Herren. Herrens rigdom er blevet drænet af dem, som kun har været til skade for sagen. Hvis prædikanter giver dem selv helt til Guds værk, og helliger al deres energi på at opbygge Hans sag, så vil de ikke mangle noget. Når de ser på de timelige ting, så har de en bedre del end deres Herre, og bedre end Hans udvalgte disciple, hvem Han sendte ud. (SW 3. Jan., 1905).

11. Jødernes velstand skulle åbenbare Guds herlighed.-- [Mal. 1,11 citeret.] Malakias profetiske ord har mødt deres opfyldelse i proklamationen af Herrens sandhed for hedningene. Gud valgte Israel, i sin uendelige visdom, som forvalteren af uvurderlige sandhedsrigdomme til alle folkene. Han gav dem sin lov som standard for karakteren de skulle udvikle (1181) for øjnene af verden, englens og de verdener, som ikke er faldet i synd. De skulle åbenbare Himmelens regerings love for verden. De skulle ved forskrift og eksempel aflægge et klart vidnesbyrd om sandheden. Guds herlighed, majestæt og magt skulle åbenbares i al deres velstand. De skulle være et kongerige af præster og konger. Gud gav dem alt, hvad der behøvedes, for at de kunne blive det største folk på jorden.

På grund af deres troløshed udviklede Guds udvalgte folk en helt anden karakter, han ønskede. De satte deres præg på sandheden. De glemte Gud og betragtede det ikke længere som en stor forret at være hans repræsentanter. De velsignelser, som de fik, blev ikke til velsignelse for verden. De brugte alle deres fordele til at forherlige sig selv. De ydede ikke Gud den tjeneste, som han forlangte, og de gav ikke deres medmennesker religiøs vejledning og viste dem ikke et helligt eksempel. De gjorde alt, hvad deres onde hjerte tilskyndede dem til. Ligesom befolkningen i verden før syndfloden. På den måde fik de det

hellige til at ligne en farce. De sagde: Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel, mens de på samme tid repræsenterede Guds karakter forkert, vanærede hans navn og besmittede hans helligdom. (SW 10. jan., 1905).

13. Se EGW til 3.Mos. 1,3. Bind. I, s. 1110.

Kapitel 2

1, 2. Gud forlanger mere end vi giver Ham.--[Mal. 2,1. 2 citeret.] Herren kræver meget mere af alle dem, der bekender sig til at være hans folk, end de giver ham. Han forventer, at mennesker, der tror på Kristus Jesus, skal åbenbare den kristendom, som kom til syne i Forløserens liv og karakter, over for verden i ord og gerning. Hvis de gemmer Guds ord i hjertet, vil evangeliets kraft og renhed komme til syne i deres liv. Når der bliver aflagt et sådant vidnesbyrd over for verden, er det langt mere værdifuldt end prædikener eller en gudfrygtig bekendelse, der ikke ledsages af gode gerninger. Lad alle de mennesker, der nævner Kristi navn, huske, at de hver i sær repræsenterer Bibelens religion på en gunstig eller ugunstig måde over de mennesker som de kommer i forbindelse med. (SW 17. jan, 1905).

Kapitel 3

1-3. Sandheden en stadig prøve. - [Mal. 3,1-3 citeret.] Alt i vor karakter der ikke kan komme ind i Guds stad, vil blive irettesat; hvis vi underlægger os Herrens forædling, og alle slagge og affaldsstad vil blive fortæret. Idet Herrens udvalgte vil modtage lyset, som er givet til denne tid, vil de ikke forledes til at ophøje sig selv. De vil ikke tilvirke en standard hvorved deres egen karakter kan måles; for Herren har givet en standard, hvorved al karakter vil prøves. Der er ikke en standard for den fattige, og en anden for den rige; for alle vil blive prøvet ved den lov som påbyder os at elske Gud højest og vor næste som os selv. Dem som vinder rigdomme i himlen vil være dem som har samlet sig rigdomme der oppe. Gud giver os lys og anledninger til at lære fra Kristus; så vi kan være ligesom Han i ånd og karakter; men vi skal ikke tilpasse os nogen menneskelig standard. Vi skal tage imod Guds sandhed i hjertet, så den kan regulere livet og forme karakteren.

Herren ser på mænd i forskellige virkeområder, hvori de handler, og karakteren prøves under forskellige forhold hvori de er sat. Sandheden, ren, forædlet, ophøjet er en stadig prøve der måler mennesket. Sandheden styrer samvittigheden og er et blivende princip i hjertet, den bliver en aktiv arbejdende agent, den virker med kærlighed og forædler sjælen. Men hvis kundskab til sandheden ikke afføder skønheden i sjælen, hvis den ikke underlægger, blødgører og vederkvæger mennesket efter Guds eget billede, er det af ingen nytte for den som modtager; den er som rungende malm og en klingende bjælde. Sandheden som den er i Jesus, plantet i hjertet ved Helligånden, virker altid indefra og udad; den vil åbenbares i vore ord og ånd og handlinger mod enhver, som vi kommer i forbindelse med. (Brev 20a, 1893).

3, 4. En forædlende proces. - [Mal. 3,3,4 citeret.] I dette skriftsted er præsenteret en forædlende og rensende proces, der føres ud i menneskenes hjerter ved Herrens hære. Processen er den mest prøvende for sjælen, men det er kun derved at (1182) slagterne fjernes. Ved denne nødvendighed må vi udholde prøvelser; for gennem disse bringes vi tæt til vor himmelske Fader, i lydighed mod Hans vilje, så vi kan yde Ham et offer i retfærdighed. . . .

Mesteren ser hvori vi behøver at blive rengjort for Sit himmelske rige. Han vil ikke efterlade os i ovnen før vi er helt fortæret. Som sølvets forædler og rengør, beskuer Han Sine børn, våger over renselsesprocessen, indtil Han skal se Sit billede genspejlet i os. Skønt vi ofte mærker pinslernes flammer brænde omkring os, og at vi til tider følger os helt fortæret, er Guds elskende venlighed alligevel så stor mod os til disse tider, som når vi er frie i ånden

og sejrer i Ham. Ildovnen skal rense og forædle, men ikke fortære og udslette. Gud vil i sit forsyn prøve os, rense os som Levis sønner, så vi kan give Ham et offer i retfærdighed. (SW Feb. 7, 1905).

Enhver prøve nødvendig, gentages sjældent. - [Mal. 3,3. 4 citeret.] Her er processen, forædlings- og renselsesprocessen, der gennemføres af herrenes Herre. Arbejdet er det mest prøvende for sjælen, men det er kun gennem denne proces at affaldet og smudsene urenheder kan fjernes. Vore prøvelser er helt nødvendige for at bringe os tæt op til vor himmelske fader, i lydighed til Hans vilje, så vi kan give Herren et offer i retfærdighed. Gud har givet enhver af os evner og talenter der skal udnyttes. Vi behøver en ny og levende erfaring i det guddommelige liv, for at gøre Guds vilje. Der er intet i den tidligere erfaring der rækker til den nuværende, eller vil styrke os til at overvinde vanskelighederne på vor sti. Vi må have en ny nåde og frisk styrke dagligt for at være sejherrer.

Det er sjældent at vi sættes i den samme situation to gange. Abraham, Moses, Elias, Daniel, og mange andre, blev alle prøvet hårdt, men ikke på samme måde. Enhver har sin individuelle prøver og trængsler i livets drama, men de samme prøvelser kommer sjældent to gange. Enhver har sin egen erfaring, specielt i sin karakter og omstændigheder, for at udrette et specielt arbejde. Gud har et arbejde, et fortsat, med hver af vore liv. Enhver handling, uanset hvor lille, har sin plads i vor livserfaring. Vi må have stadige lys og erfaring som kommer fra Gud. Vi alle behøver dette, og Gud er mere end villig til at vi får dem, hvis vi vil tage dem. (RH 22. juni, 1886).

5-17. Et syn om to grupper. - I det tredje kapitel i Malakias Bog omtales der to grupper. Her anklager Herren de mennesker, der bekender sig til at tjene ham, fordi de ikke er trofaste vægtre. Gud retter ganske bestemte anklager imod dette folk. [Mal. 3,5-12 citeret.] Det siges rent ud, at mennesket har pligt til at give herren den del, som han gør krav på i tiende og offergaver, ofr at der kan være midler til at føre værket videre uden problemer eller hindringer

Der gives en skildring af et folk, som ikke er fyldt med Helligånden, fordi de ikke har vandret ydmygt med Gud og været trofaste og rene og hellige i hans øjne. Gud siger: I taler stærke ord imod mig. Og I spørger Hvad taler vi imod dig? I siger: Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgelædte for Herrens Herres åsyn? Nej, vi må love de frække! . . . De frister Gud og slipper godt derfra.

Hvem har forlangt, at de skal gå sørgelædte? Ikke Kristus. Deres sorg skyldes deres egen vilje og uhellige ånd. De beklager sig over hinanden og over Gud og ser skuffede ud og giver verden det indtryk, at være misundelig på brødrene er det samme som at være misundelig på Gud. (MS 15, 1899).

8. Berøver tjenesten. - Dem som nægter at sætte sig selv på Herrens side berøver Ham den tjeneste Han forlanger. Hvilken leje skal vi betale Ham for at leve i Hans hus, i denne verden? De handler som om de havde skabt verden, som de havde en ret til at bruge hvad de ejer som det behager dem. Gud lægger mærke til deres misbrug af Hans talenter. (MS 50, 1901).

10, 11. Et budskab er stadig bindende. - Pligt er pligt, og man skal gøre sin pligt for pligtens skyld. Men Herren har medlidenhed med os, fordi vi er faldet i synd, og han giver både befalinger og løfter. Han (1183) opfordrer sit folk til at sætte ham på prøve og siger, at han vil belønne lydighed med de rigeste velsignelser. [Mal. 3,10. 11 citeret] (SW 14. febr., 1905).

11. Gud kan sprede midler. - Dem som selvskilt tilbageholder deres midler skal ikke blive overrasket hvis Guds hånd spreder deres ejendomme. Det som burde være helliget for fremmelsen af Hans værk og sag, som burde være holdt tilbage, kan på forskellige måder tages bort. Gud vil komme nær til dem i dommene. Mange tab vil ske. Gud kan sprede de midler Han har lånt hans forvaltere, hvis de nægter at bruge dem til Hans ære. Nogle får ikke nogle af disse tab til at minde dem om deres pligtforsømmelighed, men deres sager kan være mere håbløse. (SW 21. febr., 1905).

13-16. Een person bevidner ikke det hele. - Det at Herren er blevet fremstillet som at han lytter til Sine vidners ord, siger os at

Jesus er i vor midte. Han siger: "Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der vil jeg være i deres midte." En person skal ikke vidne alt for Jesus; men enhver som elsker Gud skal bevidne om dyrebareheden i Hans nåde og sandhed. Dem som modtager sandhedens lys skal have lektie efter lektie for at ikke holde sig tavs, men tale ofte til hinanden. De skal have sabbatsmødet i tanke, når dem som elsker og frygter Gud, og som tænker på Hans navn, kan få anledning til at udtrykke deres tanker ved at tale til hinanden. . . .

Lad enhver søge at blive en forstandsmæssig kristen, tage sit ansvar, og gøre sin personlige del for at gøre mødet interessant og udbytterigt. . . .

Himlens majestæt, identificerer Sine interesser med de troendes, uanset hvor ydmyge deres forhold er. Og uanset hvor de får lov at mødes, er det passende at de taler så ofte til hinanden, giver udtryk for deres taknemmelighed og kærlighed som er resultatet af at tænke på Herrens navn. Således skal Gud forherliges ligesom Hans tilhørere, og vidnesbyrdet vil betragtes som det dyrebareste af alle møder; for de talte ord er nedskrevet i erindringsbogen. (MS 32, 1894).

16. Hukommelsen genopfriskes hele tiden. - Enhver befrielse, enhver velsignelse, som Gud tidligere har tilstået Sit folk, bør holdes i frisk erindring, som en sikker pant for flere og rigere velsignelser som han kan give. Herrens velsignelser egner sig til Sit folks behov. (MS 65, 1912)

Vis den klare side af religionen. - Tilfredsstil ikke fjenden ved at dvæle på den mørke side af din erfaring; stol mere fuld ud på Jesus for hjælp til at modstå fristelse. Hvis vi tænker og taler mere på Jesus, og mindre på os selv, bør vi have meget af hans tilstedeværelse. Hvis vi bliver i Ham, vil vi således fyldes med fred, tro og mod, og have en mere sejrrig erfaring at berette når vi kommer til mødet, så andre vil blive oprasket af vor klare og stærke vidnesbyrd for Gud. Disse dyrebare erkendelser at lovprise Hans nådes herlighed har, når de understøttes af et Kristuslignende liv, en uimodståelig kraft, som vor sjæles frelse.

Religionens klare og muntre side vil alle vise, som dagligt helliger sig til Gud. Vi bør ikke vanære vor Herre ved at knurre over de prøvelser som ser vanskelige ud. Alle prøvelser som modtages som belæring vil være til glæde. Hele det religiøse liv vil være opløftende, ophøjende, forædlende, vellugtende med gode ord og gerninger. Fjenden er fornøjet med at sjæle er nedtrykte og nedslåede; han ønsker at ikke-troende skal give indtryk af vor tros virkekraft. Men Gud ønsker at sindet skal tage et højere niveau. Han ønsker at enhver sjæl skal sejre ved at beholde Forløserens kraft. (SW 7. marts, 1905).

(Hebr. 10,25.) Genspejle lysstråler. - [Mal. 3,16 citeret.] Den kristne er tilstået glæden at samle sig det evige lys stråler fra herlighedens trone, og genspejle disse stråler ikke kun på hans egen sti, men på deres stier som han begår sig med. Ved at sige håbefulde og opmuntrende ord, i taknemmelig pris og venlig bifald, må han bestræbe sig på at få dem omkring sig til at ophøje dem, til at pege dem til himlen og herligheden, og lede dem til at søge, frem for alle jordiske ting, de evige ting, den udødelige (1184) arv, rigdomme som er uforgængelige. (SW 7. marts, 1905)

16, 17. Løfter bliver indfriet. - De sidste ord i denne bog skildrer den erfaring, som Guds folk har til gode. Vi har en vidunderlig fremtid foran os som et folk. Løfterne i det tredje kapitel i Malakias Bog vil blive opfyldt til punkt og prikke. (Brev 223, 1904).

Engle afventer bønner. - Søg alleralvorligst efter dybere erfaring og sønlig kærlighed, og lær at vandre med omtanke. [Mal. 3,16, 17 citeret.] Gud efterlader ikke Sine fejlende børn, som er svage i troen, og som gør mange fejltagelser. Herren lytter og hører deres bønner og deres vidnesbyrd. Dem som ser på Jesus dag for dag og time for time, som våger og beder, drager nær til Jesus. Engle venter med vinger udbredte på at bære brødbetyngede bønner til Gud, og registrerer dem i himlens bøger. (Brev 90, 1895).

17. Al glansen genspejles i lys. - Al den glans som de har vundet ved de rigeste erfaringer er kun en genspejling af lyset fra retfærdighedens Sol. Han som lever nærmest til Jesus skinner

klarest. Og lad os takke Gud for at Mesteren har Sine egne skjulte, som ikke genkendes af verden, men hvis navne er skrevet i Lammets livets bog. Glansen fra de små juveler i Guds smykkedeskrin vil forherlige Ham. Der er mange . . . som i løbet af dette liv tilsyneladende ikke æres i særlig grad. Men Herren ser dem som tjener Ham. [Mal. 3,17 citeret] (Brev 94, 1903).

Juveler overallt. - Gud har juveler i alle menighederne, og det er ikke op til os at sende anklager hen over den bekendende religiøse verden, men i ydmyghed og kærlighed, bringe sandheden som den er i Jesus for alle. Lad menneske se med sønlig kærlighed og hellighed, lad dem beskue en Kristus-lignende karakter og de vil drages til sandheden. Han som elsker Gud højest og sin næste som sig selv, vil være som lys for verden. Dem som har kendskab til sandheden, skal viderebringe det samme. De skal opløfte Jesus, verdens Forløser; de skal holde fast i livets Ord. (RH 17. jan., 1893).

Kapitel 4

1 (Sal. 11,6; Joh. 8,44). Rod og grene til ondt. - Hele faderens værker ligger optegnet i fortegnelsesbøgerne i himlen, og dem som giver sig selv over til Satans tjeneste, for at fremsætte og bringe mennesker Satans løgne ved forskrift og praksis, vil få efter deres gerninger. Rod og gren vil fortæres af ilden i de sidste dage. Satan, den førende frafaldne, er roden, og alle hans medarbejdere, som lærer hans løgne om Guds lov, er grenene. (MS 58, 1897).

5, 6. Elias budskab. - På denne tid lige forud for Kristi andet komme i himmelens skyer kalder Gud på mænd, der vil berede et folk til at bestå på Herrens store dag. Netop sådant et værk som det, der udførtes af Johannes, må udføres i disse sidste dage. Herren sender budskaber til sit folk gennem de redskaber, han har udvalgt, og han vil have, at alle giver agt på de formaninger og advarsler, han sender. Budskabet, der gik forud for Kristi offentlige virksomhed, var: Omvend jer, toldere og synder; omvend jer, farisæere og saddukæere; "thi himmeriget er kommet nær." Vort budskab skal ikke være et budskab om fred og ingen fare. Som et folk, der tror på Kristi snarlige tilsykomst, har vi et budskab at forkynde: "Gør dig rede til at møde din Gud."

Vort budskab må være ligeså direkte som Johannes var. Han irettesatte kongerne for deres urenhed. Uanset den fare hans liv var i, lod han aldrig sandheden blive borte fra sine læber. Vort arbejde i denne tidsalder må gøres ligeså trofast. . . .

I denne tid med næsten verdensomspændende frafald kalder Gud på sine budbringere, at de skal forkynde hans lov i Elias' ånd og kraft. Ligesom Johannes Døber i sin beredelse af et folk for Jesu første komme, henledte opmærksomheden på de ti bud, således skal vi med tydelig lyd forkynde budskabet: "Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet." Med samme alvor, som prægede profeten Elias og Johannes Døber, skal vi arbejde på at bane vej for Kristi andet komme. (SW 21. marts, 1905).